

NR. 78
JULI-AUGUST 2011
PRIS: 30,-
ELLER HVAD DU HAR

DANMARKS STØRSTE UAFHÆNGIGE ØRUGERBLAD OM PSYKIATRI



Psykiatrien blev hans skæbne:

OLIVERS REJSE

*Han troppede op på redaktionen en dag
og foreslog sig selv som emne.
Siden fulgte vi hans fodspor fra Jamaicas hvide
strande til Bispebjergs lukkede afdeling.
- siderne 20-27*

Møllehave elsker at være forrykt - side 28-29

"Jeg elsker at være forrykt" sagde Møllehave pludselig, mens han hoppede op som en anden gøgler. "Drak tjenerne dig fuld?" spurgte jeg. "Njaaa, det ved jeg ikke", svarede han med et skævt smil. Hans evne til at lege med sproget er legendarisk. "Jeg er ikke på antabus", fortalte han. Jeg replicerede høfligt: "Johannes, det er rart at se, at du er i fuld vigør". Han svarede: "Jeg kan godt lide, at du siger vigør, for så er jeg ikke fuld".

Læs videre side 28

**Tidsskriftet Outsideren**

Bragesgade 10, 1. Sal
DK - 2200 København N

Telefon:

35 39 71 23
35 39 71 24

Kontortid: mandag-torsdag 10-15

Outsideren udkommer hver anden måned.

Abonnementspris

for private: 99 kr for 5 numre.

Institutionspris: 375 kr for 5 numre.

5 abonnementer a 5 numre koster 1675 kr.

10 abonnementer a 5 numre koster 3300 kr.

Skriv til abonnement@outsideren.dk,
hvis du er i tvivl om noget

E-mail: redaktion@outsideren.dk

Hjemmeside: www.outsideren.dk

Gironr: 16 67 22 46

Ansv. redaktør: Klavs Serup Rasmussen

Protektor: Dorte Bennedsen, fhv MF
og kirke - og undervisningsminister

Bestyrelse:

Anne Marie Rafferty, pædagog · Boye Haure,
nationaløkonom (formand) · Jan Dorph, pårø-
rende · Jakob Aude, Gartner · Lianne Larsen,
regnskabs- og PR konsulent · Nis Bjørnhof, Filo-
sof og højskolelærer · Pia Løvstad Frydensberg,
kommunikationskonsulent

Redaktion:

Morten Bohr (journalistisk konsulent), Dawn
Edgar, Julie Frederikke Feilberg, Joan Remil,
Boye Haure, Annette Madsen, Anne Marie Raf-
ferty, Jens Rønn, Irene Odgaard, Katrine Fokdal,
Svend Balle, Niels Gjær, Troels Langemark,
Sharma Kunsang, Eisa Hunø Swierkosz, Char-
lotte Blixenkroner Eriksen, Jens Rønn, Ronnie
Rasmussen, Pia Løvstad Frydensberg og
Holger Pedersen

Administration:

Gunver Sørensen, Reno Jacobsen og
Lianne Boel Larsen

Tryk: PE Offset & Reklame A/S

Layout: Leo Scherfig

Fotograf: Jette Nielsen

Indlæg og artikler udtrykker ikke nødvendigvis
redaktionens holdning. Vi modtager gerne
ideer, forslag, artikler mv - og forbeholder os
ret til at redigere og forkorte i indsendte ind-
læg. Artikler i Outsideren kan citeres, når kilden
klart fremgår af citatet. Kopiering er ikke tilladt
ifølge dansk ret om ophavsret, medmindre det
er aftalt med redaktionen.

Forsidefoto: **Jette Nielsen**

Bagside: **Matilde Digmann**

OUTSIDEREN #78 Juli-august 2011



VI VED HVOR SKOEN TRYKKER

OUTSIDEREN

Side 8:

Kun os to, i frokostpausen

14 afgørende dage på jobbet

Side 10:

Mentalundersøgt

Hvad forestiller mønsteret på papiret

Side 16:

Som et forladt Russisk hotel

Sjælden rundtur på et bosted

Side 21:

Tikkende bombe - eller?

Hvor tæt på rammer journalen - mød Oliver Williams

Side 32:

Lykke er en holdning til livet

Min medpatient er fri fantasi

HVEM ER VI? Outsideren er Danmarks største brugerblad om psykiatri, og 100 % uafhængigt af politiske, religiøse og økonomiske interesser. Vi tager imod penge fra (næsten) alle, der har lyst til at give os nogle - det er ganske enkelt forudsætningen for at vi kan udkomme - men det påvirker ikke på nogen måde indholdet. At skrive som vi vil, det er selve grundlaget for dette blad, som det også fremgår af vores etiske regelsæt, som du kan finde på Outsideren.dk.

Outsideren udkom første gang for 15 år siden og bliver i dag lavet på frivillig basis af en gruppe frivillige, der har erfaring med psykiske lidelser på egen krop. Vi ved, at vanvid kan være både en rædsel - og uimodståeligt spændende. Outsideren ser sig selv som et talerør for erfaringerne i sindssygen og forestillingerne derfra.

Du kan læse mere om os på vores hjemmeside www.outsideren.dk,

hvor du også finder vores blog - hvis du selv vil blogge, send os en mail.

Og så er du naturligvis velkommen til at tegne abonnement på os

- priserne kan du finde i kolofonen til venstre.



Bæltefixeret?
Så fortæl din historie!

I Danmark rimer psykiatri på tvang. Hvert år bliver over 5000 patienter lagt i bælte på de psykiatriske sygehuse herhjemme. Det svarer til at hver femte person, der indlægges på en lukket afdeling i Danmark, udsættes for dette dybtgående indgreb.

Det er ikke bare voldsomt mange. Det er også en gruppe mennesker, der ofte tales om – men som alt for sjældent selv tager ordet.

Nu vil tidsskriftet Outsideren samle historierne om tvangen på de psykiatriske afdelinger i Danmark, fortalt af de, der har prøvet det på egen krop.

Vi har ambitioner om at skildre virkeligheden som den er. Uden fordomme. Vi ved, at der er mennesker, der synes, at de har haft brug for at ligge i bælte. Mens andre har oplevet det som et brutalt og yderst krænkende overgreb.

Alle bidrag er vigtige, når der skal kastes lys over tvangens natur, indhold og mening – eller mangel på samme.

Derfor denne opfordring til alle jer, der har ligget i bælte:

Send din beretning til os. Fortæl hvad der skete. Om det hjalp. Hvordan du kom videre.

Vores mailadresse er:

baelte@outsideren.dk

Historierne vil blive offentliggjort i et temanummer af Outsideren på et senere tidspunkt. Vi foretrækker, at der skrives med navn, men garanterer anonymitet, hvis det ønskes. Har du spørgsmål, er du meget velkommen til at sende en mail eller ringe på tlf: 35 39 71 24. Vi har åbent mandag-torsdag 10-15.

Bæltefixeret, tvangsmedicineret:

Hvorfor kan de ikke forstå, at jeg skal smadres?

Personlig beretning af Vic Hama ✕

Så ligger jeg her igen. Jeg har prøvet det mange gange før og resultatet er altid det samme, men af en eller anden grund kan jeg ikke undgå denne situation.

Jeg ligger igen fikseret til min seng, og mens jeg kun kan vente på, at den akut beroligende sprøjte, jeg har fået, begynder at virke, kører mine tanker rundt i kaotiske cirkler. Hvordan endte jeg nu her igen?

Jeg er en af dem, som er blevet bæltefixeret rigtig rigtig mange gange i løbet af mine indlæggelser på intensive afdelinger. Intensive er bare et andet og finere ord for en lukket afdeling, måske har man ændret betegnelsen for ikke at skræmme de besøgende væk, hvem ved?

Jeg er blevet bæltefixeret, fordi jeg var udadreagerende og selvskadende, mine fikseringer har ikke været "uretfærdige", og i langt de fleste tilfælde har personalet opført sig ordentligt og lige efter bogen. Om de kunne være undgået? Se, det er et helt andet spørgsmål, som det vist kræver en anden og længere artikel at redegøre for.

Tvunget til at kæmpe

Denne gang har jeg, som andre gange før,

taget en stol på min stue og forsøgt at smadre vinduet med den. Personalet er kommet løbende ind på stuen, to mand høj. Indledningsvist og kort prøver de at få mig til at sætte stolen ned frivilligt, men de har ikke held med deres forsøg. Jeg er i min egen verden og jeg har en livsvigtig grund til at vinduet skal smadres, til at alting, men primært mig selv, skal smadres i tusind stykker. Før bliver stemmerne i mit hovedet ikke rolige, og lige nu kører alt i højeste gear. Personalet opgiver hurtigt deres forsøg på at tale mig ned, de griber fat i mig og får stolen vredet fra mig. Jeg begynder at slå mig selv i hovedet med knytnæver; "hvordan kan de ikke forstå, at jeg skal smadres?!" Personalet ringer alarm, flere kommer til. De tvinger mig ned på sengen. Jeg kæmper imod med alle kræfter, for selvom jeg et eller andet sted ved, at det vil ende ligesom sidste gang, så kan jeg ikke lade være, jeg er tvunget til at kæmpe imod dem.

Otte plejere får mig presset ned i sengen. De ligger ind over mig, så jeg ikke kan røre mig. Holder fast i mine arme, ben og mit hoved. En sygeplejerske kommer ind med en sprøjte med noget akut beroligende. Jeg bliver lagt på siden, mens jeg modvilligt får sprøjten, men jeg kæmper stadig imod med alle kræfter. De får lagt mig i bælte og strammet det rundt om min mave, så tæller de ned

fra 3 og giver slip på mig. Jeg ved ikke om deres forventning er, at jeg så skal give op og ligge stille på sengen, men det er præcist det modsatte, som sker. Som trykket lettes mod min krop, bliver trangen til at komme væk større, og så snart jeg kan, prøver jeg på alle måder at komme ud af sengen og bæltet, mens jeg bliver ved med at slå mig selv i hovedet med knytnæveslag. Det er ikke kun en kamp imod personalet, men en kamp imod mig selv, imod alle.

Den kæmpestore dyne

Resultatet bliver, at der bliver lagt remme på, som personalet udtrykker det. Konkret betyder det, at der bliver lagt remme om begge mine håndled og begge mine ankler, så jeg kun kan ligge på ryggen med armene ned langs siden af kroppen og kun bevæge mig minimalt. Og når dette er sket forlader alle, på nær én fra personalet, stuen, mens jeg kæmper videre, imod remmene og imod mine stemmer, som heller ikke vil lade mig få ro.

Derefter begynder tiden at snegle sig af sted. Den beroligende sprøjte virker ikke ligesom på film, fra det ene sekund til det næste, dens virkning er langsom og snigende. Det føles som en kæmpe stor dyne, der ganske langsomt sænkes ned over en og gør det umuligt at kæmpe imod, hvor det eneste, man kan vente på, er at den begynder at virke og måske får en til at falde i søvn.

Jeg har aldrig helt vidst, hvor længe jeg har skullet ligge i bælte de enkelte gange, nogle gange har det været i et par timer, nogle gange flere døgn.

Når man ligger der fastspændt på ryggen, er der alt for meget plads til alle ens kaotiske tanker i hovedet. Der sidder altid en fast vagt i rummet hos en, men de taler ikke med en og forsøger ikke at aflede ens tanker....så der er kun ventetiden, og tankerne. Dertil kommer ubehaget ved ikke at kunne vende sig, hvis man som jeg bliver lagt i hånd og fodremme.

Mest ensomme i verden

Ventetiden for mig var nok det værste. Det uendelige tidsrum - sådan føles det - der går indtil sprøjten virker og sløver ens tanker. Man er ikke fysisk alene, men det føles som det mest ensomme i verdenen. Isoleret med sine egne tanker, og i mit tilfælde også stemmer, ligger man med ryggen mod sengen og en fast vagt placeret på en stol ved døren. Jeg kæmpede alt, hvad jeg overhovedet kunne



imod personalet, imod bæltet og remmene og imod mig selv, og jeg kunne ikke "bare give op", ligge stille eller slappe af. Det lod sig bare ikke gøre. Som regel kunne min rationelle side godt se, at det var nyttesløst at kæmpe imod fikseringen, men jeg havde intet valg.

Personalet synes med tiden, at det var ret irriterende, at jeg ikke bare kunne "opføre mig ordentligt" når nu jeg viste, at det altid endte i bælte og at de altid havde overtaget, de var jo mange flere, og selvom jeg fik af vide, at jeg var stærk, så ville de altid være endnu stærkere. Men sådan fungerede min verden bare ikke. Derfor oplevede jeg ofte at ligge der, stirrende mod loftet med armene spændte mod læderremmene, bandende stille for mig selv over hvordan jeg nu var endt der... igen. ■

**Vic Hama er et pseudonym, ønsket af forfatterinden, fordi - citat - "der er mange i min omgangskreds, som stadig ikke kender til mine oplevelser". Hendes rigtige navn er redaktionen bekendt.*

Fra vores helt egen verden:

Før du forsvinder,
hold fast!

En hilsen til en ven,
der lige nu søger ly i
psykiatrien

Personlig kommentar af
Klavs Serup Rasmussen

Kære Holger. Jeg drømte om dig i nat. Du kom og besøgte mig. Eller måske var jeg halvvågen, og havde vendt mig så længe på puden, at det ikke er sikkert, det egentlig var en drøm.

Det var godt at se dig igen. På en måde var det også rart, at du ikke lignede dig selv. Du var ældre, og et fint rødbrunt overskæg var vokset frem. Jeg tror jeg kan huske dit besøg, på grund af blikket i dine øjne. Det var anderledes. Det var et blik med masser af ro og vished, og jeg forestiller mig, at du havde nået enden på den tanke, det har taget dig et helt liv at tænke. Den nat, uanset hvor

du kom fra, havde du fundet et svar, og det svar rummede alt du nogensinde har søgt. Du var fri.

Din tanke handler – som jeg forstår det – om, at galskaben er en del af løsningen. Ikke problemet. At galskaben, hvis den får lov, kan minde at mennesket om, hvor meget frihed og mening, der allerede er tabt til de systemer mennesket engang skabte, og som nu behersker mennesket. Galskaben er, med andre ord, det ustyrlige, ufornuftige, det eneste med kraft nok i sig, til at redde os alle sammen ud af rationalitetens jernbur.

Gid jeg kunne hjælpe dig. Gøre noget, der viste verden, at alt det vi beskytter os mod og som styrer os – angsten for døden og smerten og uvisheden – at alt det, ikke er værre, end vi mennesker gør ved os selv i stedet.

Der er sikkert mange fællestræk mellem din tanke, og det, der engang i 70'erne blev til galebevægelsen. Forestillingen om, at der midt i vanviddet er et sundt kim, som samfundet behøver, for at holde sig levende. Galebevægelsen gik så bare under med et brag, fordi det kom til



Holger Pedersen erklærede sit universitet DéRaison for åbent i 2010

at handle om, at være mest gal. Og det er galskabens problem – den styrer sig lige så dårligt som fornuften. Noget du selvfølgelig har luret for længe siden – og driblet udenom ved at skabe universitet DéRaison, med mottoet ”Fornuften er min fjende – men jeg elsker den.”

Tilbage står blot et uløseligt dilemma. For din tanke, Holger, berøver dig dit liv. Den tager al din tid, imens tiden går. Og indtil videre ser det ud som om, at det kun er i mine drømme, at du nogensinde slipper fri. Måske har jeg endda pustet til dine spekulationer, opildnet som jeg ofte er, af dine enestående klare observationer. Men nu frygter jeg, at det hele alligevel er endt et sted, hvor du har måttet give slip på os alle – eller vi har givet slip på dig.

Når du fortæller mig – fra den psykiatriske afdeling du er indlagt på – at påsken gik med at dø og genopstå, ved jeg, at man ikke kan tænke sig så langt ud i hjørnerne af denne verden, uden at hver en celle i kroppen skriger. Det har

gjort ondt. Og der er ikke en eneste løsning jeg kan pege på. Ingenting jeg kan sige, vil hjælpe dig.

Tilbage er kun denne stille accept af, at du nu er nedsunket i psykiatrien igen. Indlagt. I den psykiatri både du og jeg til tider ser som tåbelig, og som langt fra det klogeste at tilbyde mennesker, der er fyldt op med noget, der føles så vigtigt. Det eneste der kan ske herfra, er at tiden og pillerne æder galskaben op. Derefter må vi se, hvad der bliver tilbage.

Psykosser kan i korte glimt, lære mennesket meget mere, end tusinde års forskning. Punktere vores forestillinger og vise os tingene som de er. Men ægte psykosser kan også lære os, at der er ting, tanker ikke kan forklare. Så måske er det værd, at forlade sine tanker, og lade det være skæbnens ironi, at det ender med psykiatri. I denne omgang, min ven. Blot i denne omgang. ■



Illustration: Holger Pedersen

Omkring et brud:

Jeg
føjte mig lidt sej,
jeg kunne
klare at
arbejde i et
hårdt miljø

Personlig beretning af Jens Rønn

Hjertet banker. Jeg har det som om jeg ryster. Egentligt er det absurd, at jeg sidder og pludselig bliver så nervøs, fordi jeg sidder til det, som burde være en glædelig begivenhed: En udskrivnings-samtale. Overlægen overfor mig, som jeg møder for første gang denne torsdag i maj 2011, har netop spurgt mig, om jeg vil ud og bruge min uddannelse som cand. mag. i statskundskab. Mere skal der åbenbart ikke til, før min sikkerhed krakelerer; et uskyldigt spørgsmål. Et halvt år med depression, flere indlæggelser på forskellige afdelinger og hospitaler, en ufrivillig flytning midt i det hele og en omgang elektrochok har sat sine spor. Usikkerheden sidder lige under tøjet. Hvad kan jeg? Dur jeg til noget? Hvad skal der blive af mig?

Kigger man et halvt år tilbage, var alt anderledes. Da kunne jeg gå på vandet. Jeg havde fået en løntilskuds-ansættelse i Københavns Kommune som kommunikationsmedarbejder, min første ansættelse efter at jeg var blevet færdig med mit studie. Jeg var også blevet webredaktør for Vision, et magasin der hører under den politiske tænketank Cevea. Jeg havde også mine hjemmesider, som jeg baksede med. Jeg var li-

geledes begyndt på tyrkisk på aftenskole (jeg har studeret to semestre i Tyrkiet og elsker simpelthen det land) og jeg var overbevist om at jeg nu havde lagt psykiatrien bag mig. Jeg tog ikke nogen medicin. Min diagnose (bipolar) og tidligere indlæggelser (to styk) skænkede jeg ikke en tanke. Jeg ønskede i det hele taget at distancere mig fra alt, hvad der havde med psykiatrien at gøre. Derfor skrev jeg en mail til mine forældre og søster i Århus, hvor jeg bl.a bekendtgjorde, at jeg ikke længere ville komme på Outsideren. Fremover ville jeg have "normale velfungerende venner", og ikke så mange "psykiatri" venner.

Kun os to, i frokostpausen

Jeg holdt kun 14 dage i jobbet, inden jeg selv sagde op. Dagen efter var jeg indlagt på en psykiatrisk afdeling på Bispebjerg hospital. Så meget for min usårlighed! Men hvad skete der på det arbejde? Jeg arbejdede i et åbent kontorkendskab, hvor mine primære kolleger var de tre kommunikations-medarbejdere, Niels, Ole og Mads (opdigtede navne). Jeg fik en del opgaver, som jeg løste fint, men det var som om mine tre kommunikations-kolleger sad med kortene godt gemt ind til kroppen. Ja, der blev knap nok talt til mig! Tag nu en episode med Niels, den af mine kommunikations-kolleger, som stod for kontakten til borgmesteren. Et stort ego. Lidt tilfældigt ender vi med at spise frokost sammen, kun os to, i pausestuen. Da jeg sætter mig, vender han sig demonstrativt den anden vej for at læse i sin avis. Puha. Nej, der blev bestemt ikke givet ved dørene i de 14 dage, jeg var der. Jeg ved ikke rigtig, hvor meget skyld jeg havde i det hele? Jeg har nok været ude af balance og samtidig fremme i skoene. Et dårligt miks! Men min største fejl var nok, at jeg blev småsur - *jeg skulle satme vise dem* - over den måde, de behandlede mig på. Eksempelvis var der ingen, der inviterede mig med til nogle møder, hvor jeg så i arrigskab begyndte at invitere mig selv med til møder, jeg mente var relevante (jeg kunne tjekke mine kollegers kalendere i Outlook). Der dukkede jeg så op. Faktisk kunne jeg godt lide, eller det bildte jeg mig selv ind, at være i et sådan hårdt miljø. Jeg følte mig lidt sej. I løbet af uge nummer to kunne jeg mærke, at det var ved at skride for mig. Jeg droppede det med



at invitere mig selv med til møder. Jeg følte, at jobbet var ved at bryde mig ned. Det endte det også med at gøre.

En knækket mand eller..?

Jeg sidder i lejligheden her en uge efter udskrivelsen. Tankerne kredser omkring mig og arbejdsmarkedet. Jeg har tænkt en del på min mor, fordi vi har en del lighedspunkter, min mor og jeg. Hun er uddannet lærer, men fik senere diagnosen bipolar, og måtte derfor droppe at bruge sin uddannelse som lærer. I stedet endte hun med at gøre rent i mange år. Måske jeg på samme måde kunne få et rengøringsjob? Det betyder meget for mig at komme ud og tjene mine egne penge. At klare mig selv. Det er værdier, jeg tager med fra mit barndomshjem og især min mor. Det er jeg blevet mere bevidst om igennem den seneste indlæggelse. Så er det ikke så væsentligt præcist, hvordan jeg tjener mine penge. Jeg er ikke så snobbet. Igennem årene har jeg allerede haft diverse jobs som postarbejder, rengøringsmedhjælper, telefonsælger, pædagogmedhjælper og opvasker.

»Jeg er ikke så snobbet. Igennem årene har jeg allerede haft diverse jobs som postarbejder, rengøringsmedhjælper, telefonsælger, pædagogmedhjælper og opvasker.

Det er da fine og ærefulde hverv.

Er det en knækket mand, der tænker sådanne tanker efter endnu en lang indlæggelse?«

opvasker. Det er da fine og ærefulde hverv. Er det en knækket mand, der tænker sådanne tanker efter endnu en lang indlæggelse? Det er i hvert fald en mere ydmyg mand, der taler. Det er nok ikke så skidt. Jeg skelner ikke længere imellem psykiatriverner og normale venner. Jeg er bare glad for at have mennesker omkring mig, som er gode for mig. Jeg er nok heller ikke så stærk og selvstændig, som jeg tidligere har bildt mig selv ind. Jeg tager også min medicin. Nu må vi se hvad fremtiden byder. ■

Jens Rønn er 33 år og bosat i København. Flere af hans tidligere artikler kan findes på www.ousideren.dk

»Det sydede og brummede, da døren endelig var mulig at åbne. Men kun fra indersiden. Sådan havde mit hoved det også. Hvad var det helt præcist, jeg havde gang i? Ville jeg nogensinde blive den samme igen?«



Mentalundersøgelsen

Sharma Kunsang fra Outsiderens redaktion skriver om dengang for seks år siden, da han blev dømt for såkaldt afstumpet vold og efterfølgende måtte gennem en mentalundersøgelse.

PROLOG: Jeg var blevet dømt for noget, jeg ikke havde gjort. Hørt den før? Her passer det. Sgu. Min nabo havde politianmeldt mig for at have tildænget ham med slag og spark, mens han lå ned i sin stue. Det var løgn fra ende til anden. Jeg havde ringet på hans dør en aften, hvor han spillede vildt højt. Han åbnede døren, og stod og støttede sig op af den, mens jeg fremførte min klage. Han var meget fuld. Jeg bad ham skrue ned for musikken. Han smækkede døren med et brag og jeg kunne høre, at han røg direkte i gulvet, og ramte hoveddøren. Næste eftermiddag så jeg fra min altan, at han kom fra skadestuen, humpende med en enkelt krykke ved sin side. Jeg tænkte faktisk ikke rigtig noget videre over det.

Anklageskriftet var hård læsning. Løgn fra ende til anden. Jeg blev dømt skyldig i afstumpet vold og for at have udeladt at skaffe professionel hjælp. Det var en offentlig kendt sag, at manden var notorisk lystløgner, men det fik min beskikkede tremmekalv af en forsvarer ikke sagt noget som helst om i retten. Længere var den vel egentlig ikke. Jeg modtog dommen, som bestod i at være underlagt Kriminalforsorgens kontrol i fem år. Jeg skulle gennemgå en mentalundersøgelse med henblik på konstatering af eventuel psykopati.

"Retten er hævet!". Alle rejste sig, og dommertrioen forlod lokalet af bagdøren. Det var endnu ikke gået op for mig, at noget var gået rivende galt, men et eller andet sted i nærheden af hjernen følte jeg det dybt krænkende at blive beskyldt og dømt for noget, jeg ikke havde gjort. Jeg vidste også, at jeg var førtidspensionist på grund af psykiske problemer. Manio-depressiv, angst og middelsvær til svær dement. En dommers drømme-scenario, set sammen med den visuelle værdi, der ligger i en masse flotte tatoveringer på begge arme. Rocker-look? Både dommer og de to domsmænd var kvinder i deres livs efterår og jeg ved af erfaring, at kvinder i dette segment har lidt svært ved at være superneutrale, når de ser et tilfælde som mig.

Dømt.

Første skridt efter afsigelsen var en indkaldelse til Kriminalforsorgen. Her skulle jeg igennem endnu et ydmygende forløb. Jeg skulle fotograferes med nummerskilt og have lavet fingeraftryk til forbryderarkivet. Derefter skulle jeg mentalundersøges. For at forstå denne nye og ukendte verden måtte jeg fra starten forsøge at flygte fra mig selv. Sætte mig selv uden for døren. Jeg kunne simpelthen ikke forstå, hvad jeg plud-

seligt skulle i det selskab sammen med, for eksempel, Jønke og Stein Bagger. Her var der principielt ingen forskel på en blodtud eller et bestialsk mord.

Optakten til mit første møde med forsorgen skulle vise sig at høre til i den mere specielle afdeling. I den indkaldelse, jeg havde modtaget, stod alle oplysninger, men jeg må have været ude af fokus, for jeg var overbevist om at jeg skulle møde på Psykiatrisk afdeling på Rigshospitalet. Her troppede jeg op og nærmest løb rundt i en halv time, mens jeg spurgte alt og alle om vej.

Til sidst blev jeg ringet op på mobiltelefonen. "Hvor fanden bliver du af, vi har kontaktet politiet og alle patruljevogne kigger efter dig.". Jeg fortalte om min fejltagelse. Den tog de vist ikke for gode varer, men nu havde jeg da fået adressen. Kriminalforsorgen, Hammerichsgade, tæt på indre by. Jeg måtte tage en taxa for at gøre det så hurtigt som muligt. Og inden to jyske patruljebetjente genkendte mig. Jeg stod af taxaen lidt væk fra Palads Biografernes lagkagebygning. Jeg vidste stadig ikke helt, hvordan resten af turen skulle forløbe, så jeg ringede fra min mobil og bad stemmen i den anden ende af røret om en GPS koordinat. Aftalen blev, at vi begge skulle være on-line på telefonerne. På den måde guidede den søde pige mig sikkert frem til det rigtige sted. Det sidste stykke af turen hang hun ud af vinduet og vinkede mig i møde, da hun havde fået landkending.

Første besøg: Overlægen

Forpustet blev jeg bedt om at gå ind i venteværelset. Forbryderloungen. De kriminelles Hall of fame.

Nu var jeg klar over, at jeg faktisk var kommet en hel time for sent til min første samtale med firmaets chef, en psykiatrisk overlæge, som jeg straks genkendte fra en udsædvanlig kort karriere på distriktpsikiatrisk center, mens det endnu var bosiddende på Frederiksberg Hospital. Senere flyttede centeret ud i Nimbusparken ved Frederiksberg Have. Og ham her var så flyttet til Lægeholdet under Kriminalforsorgen. Sikkert en udemærket stilling, hvis man ikke længere var til det helt store med overarbejde, skalpeller og lignende. Man kan da altid sidde og surmule overfor en eller anden vaneforbryder. Han var faktisk rigtig sur. Han beskyldte mig for at prøve at stikke af. - Nej, sagde jeg bestemt og forpustet. Han fortrak på intet tidspunkt en mine. Startede med at så en masse tvivl om min forsinkelse. Vi fandt senere kammerto-

Fortsættes næste side →

Fortsat fra forrige side

→ nen og han spurgte til mit helbred, selvfølgelig mest det psykiske, som papirerne på hans skrivebord ellers viste, at han udmærket kendte i forvejen.

Vi brugte en time sammen. Typisk på den måde, at han spurgte og jeg svarede, så godt jeg kunne. Han havde pyntet flot op til påske. To sæt blanke håndjern på en rød vægmonteret Montana reol og en deo størrelse peberspray i brun lak. Under hans skrivebord, sad helt sikkert en knæbetjent alarm til almindelig sammenstimlen. Ingen havde dog våben. Kun ord. Det er selvfølgelig også et våben.

Da jeg endeligt fik lov til at gå, fik jeg stukket en lille seddel i hånden om at jeg skulle komme igen næste uge til en samtale med deres socialrådgiver. Frustrerende. Ydmygende. Skulle jeg bare blive væk? Det sydede og brummede, da døren endelig var mulig at åbne. Men kun fra indersiden. Sådan havde

koholforbrug og mine psykisk syge svingninger. Selv om jeg hver eneste dag spiste cirka femten forskellige piller. At der hver morgen kom en hjemmesygeplejerske og doserede dem i æsker for mig. Det var den time. Så blev jeg venligt og med et opmuntrende smil fulgt til hoveddøren, som brummede på samme måde som friheden. Jeg fik en ny lille seddel, denne gang til et visit hos firmaets psykolog. Ellers vidste jeg ikke noget. Jeg var afskåret fra at forberede lidt hjemmefra. Resten af smøgerne kunne jeg bare tage med, sagde den søde dame, som efter min mening havde valgt det forkerte job. Jeg kunne godt få øje på hende i receptionen på Admiral Hotel.

Tredje besøg: Psykologen.

Vi hilste med hånden. Hun smilte meget svagt. Hun sad lige over for mig med en god del materiale foran sig. Hun sagde ikke noget. Måske fordi hun havde bøjle på tænderne.

Hun lagde fem træklodser i forskellige farver og former frem på bordet. Så holdt hun et stykke pap op foran mig. Hun startede det stopur, hun havde i venstre hånd, mens mine brune øjne var stift rettede mod skilt og klodser. Jeg skulle samle klodserne. Fuldstændigt som så de så ud på hendes pap. Jeg havde prøvet den type psykologøvelser før. Det var da jeg fik min førtidspension, og jeg vidste, at hun på et eller andet tidspunkt

ville bede mig udføre et eller andet, der på forhånd ikke kunne lade sig gøre. Hun kunne lige så godt have analyseret mig i kaffegrums. Placebo psykolog. Da jeg mente, jeg var færdig, standsede hun stopuret og gjorde nogle notater. Helt i husets ånd var også her placeret kamera, der kunne styres udefra.

Nu tog hun nogle foldede papark op fra skuffen. Hun rettede dem ud, og der åbenbarede sig et besynderligt mønster i sort tusch. Den ene halvdel af arket var en spejlvendt udgave af den anden side. Sammen dannede de et fantasifoster af sorte klatter og andre uberegnelige forløb. Jeg var utrolig spændt på at se, hvad hun havde lært af sine fem år på universitetet. Hun holdt nu arket op foran brystet og spurgte mig, hvad jeg så i det samlede mønster. Kunne jeg mon finde en symmetrisk kendt figur, eller et dårligt fortegnet omrids af Gadaffi eller Osama Bin Laden? Stopuret var igen sat i selvsving, mens jeg med et meget koncentreret blik var ved at dø af tørst. Jeg sad længe, sådan føltes det ihvertfald, i sam-

>>Jeg var utrolig spændt på at se, hvad psykologen havde lært af sine fem år på universitetet. Hun holdt arket op foran brystet og spurgte mig, hvad jeg så i det samlede mønster. Kunne jeg mon finde en symmetrisk kendt figur, eller et dårligt fortegnet omrids af Gadaffi eller Osama Bin Laden? Stopuret var igen sat i selvsving, mens jeg med et meget koncentreret blik var ved at dø af tørst. Så kom jeg frem med, at jeg så et hoved af en tiger...<<

mit hoved det også. Hvad var det helt præcist, jeg havde gang i? Ville jeg nogensinde blive den samme igen?

Andet besøg: Socialrådgiveren

Noget af en overraskelse. Hun smilte venlig og gav mig hånden og vi satte os på hver side af et lille kvadratisk sofabord. Hun åbnede vinduet på klem. På det lille bord stod et nypudset askebæger med 10 røde Prince cigaretter og nogle tændstikker. Hun rakte mig en cola, og sagde lavmælt "Værsgo, bare hyg dig og slap af..." Okay, jeg havde spottet det bevægelige kamera, øverst i hjørnet af rummet. Alarmknappen sad garanteret et eller andet sted i lokalet.

Hos hende brugte vi en time på at snakke om ingenting. En øvelse jeg holder meget af. Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at få has på cigaretterne. Jeg fortalte. At jeg havde bolig og fungerede nogenlunde normalt. At jeg i perioder havde store problemer med mit al-

me fokus og modus. Så kom jeg frem med, at jeg så et hoved af en tiger. Arket blev vendt og lagt på bordet, og et nyt kom op. På den igen. Stopuret blev nulstillet. Og igen. Og... Der var også nogle malede plader i en bestemt ulogisk rækkefølge. Dem fik jeg vist igen senere, og skulle så huske rækkefølgen fra første præsentation. Totalt umuligt. Muligvis skulle det være sådan, men jeg anede snart ikke længere, hvad det var jeg var endt som deltager i. Som barn havde jeg kaldt det at spille tidsfordriv. Det tror jeg ikke lige var sagen at fyre af nu, selvom jeg efterhånden var blevet godt sur og irriteret på den børnehavelærer. Men nu fik jeg også lov til at gå. Større lykke kunne jeg ikke forvente i det hus.

Resultatet på en lysende scoreboard ville jeg aldrig få. Jeg ville få mig en ny diagnose til visitkortet. Samme aften ringede jeg til en privatpraktiserende speciallæge i psykiatri, som jeg kendte fantastisk godt efter ti års behandling hos hende. Hun havde også købt tre af mine malerier. Hun sagde med det samme og meget tydeligt, at det var en klassiker. Den type psykologer kunne ikke se forskel på en glemsom og forvirret demens og på opstarten af en depression, som var behandlingskrævende. Koncentrationsbesvær, manglende fokus og så videre, var stort set ens i begge diagnoser. Det var helt andre ting, der skulle fokuseres på.

Fjerde og femte besøg: Den vordende psykiater

De to sidste møder var hos en lidt yngre, ikke fuldt færdiguddannet psykiater, Hvorfor jeg skulle det, ved jeg selvfølgelig heller ikke. Det var ikke de mest talende og farverige personer, jeg havde mødt på min rundtur i Kriminalforsorgen, men de to omgange hos ham her var meget opslidende. Han var usikker og virkede direkte bange for mig. Mit udseende og min vel-talighed. Han fik langsomt et lavere og lavere selvværd. Lidt synd for ham, men jeg kunne altså ikke opbygge skyggen af medlidenhed. Han famlede rundt, hovedet og øjnene var konstant på farten. Til gengæld var det umuligt at forstå noget af det, han forsøgte at sige. Det eneste jeg husker fra ham var, da han med begge arme hævet sagde, at jeg havde tendens til store armbevægelser. Efter at have tænkt over hvad han mon mente med det, sagde jeg bare, helt automatisk, at det havde André Agassi også, og ham gik det da meget godt...

Nu var min cyklus i retfærdighedens korridorer slut. Jeg fik lov til at hilse på min fremtidige sagsbehandler. Hende skulle jeg besøge hver anden måned fremover, så hun kunne følge med i mit liv og færd. Hun var sød, og da jeg gik lige bag hende ned af de lange labyrintagtige gang, drejede hun hovedet bagud for lige at

tjekke, at jeg stadig fulgte trop. Vi sagde pænt farvel til hinanden, mens jeg fik en af de små sedler med en ny mødetid.

Hjemmebesøg: Værgen

En tilfældig aften ringede det på dørtelefonen. Der blev svaret et kort "ja", da jeg trykkede personen ind. Jeg ventede ingen. Der kom en mand, som ikke var så meget for at fortælle, hvordan og hvorfor han pludselig befandt sig i min lille stue, men han sagde da, at han var min værgen..! Sådan en havde jeg aldrig hørt eller bedt om. Eller brug for overhovedet. Han satte sig ikke ned, men gik lidt rundt og kiggede. Efter en halv time gik han igen, og jeg stod tilbage midt på gulvet og oplevede en slem gang dårlig karma. Den øvelse med værgen skete flere gange. Jeg foreslog, at vi aftalte en tid på forhånd. Det ville han slet ikke høre på. En del af den kryptiske færd bestod i pludselig at dukke uanmeldt op, når jeg mindst ventede det. Det var en del af pakken, sagde han lidt åndsvagt. Men jeg ville alldeles ikke være ingrediens i nogen pakkeleg. Efter en frustreret og meget angstpræget tid var jeg igen afklaret omkring hele forløbet. Det havde været frygteligt og banebrydende, og har præget hele mit liv frem til i dag. Jeg havde denne prøvetid på fem år, men hvis jeg begik ny forbrydelse, som for eksempel at stjæle en keramisk kogeplade i Silvan eller et halvt kilo hakket kalv/flæsk i Super Best, ville konsekvensen være meget mere kontant. Så ville jeg lynhurtigt lande i ringbindet med psykisk syge vaneforbrydere. Jeg var meget afklaret med, at det ville blive hårdt arbejde at genopbygge sig. Men jeg var klar til en ny begyndelse. Jeg ville genoptage projektet og arbejdet med at indkredse en erkendelse af mit skrøbelige sinds natur... ■

Sharma Kunsang er buddhist og har for nyligt smidt sit efternavn Christensen. Han er 61 år og skriver fast i Outsideren. Fra vores samarbejde med Sharma har vi lært at kende ham som en kreativ og absolut fredsommelig person uden problemer med at sige til og fra. Kys herfra. Red.





Sagen om Penkowa:

En dobbelt Ralf med en skrue løs?

Kommentar af Klavs Serup Rasmussen, ansv. redaktør

Først lidt baggrund: Københavns Universitets rektor, Ralf Hemmingsen, blev uddannet som speciallæge i psykiatri i 1983 – i øvrigt samme år som det hvide snit blev lagt på hylden. Fra 1997 til år 2000 var Ralf Hemmingsen endda formand for Dansk Selskab for Biologisk Psykiatri. Alt i alt har Ralf

Hemmingsen mere end 27 års professionel erfaring i at skelne mellem normal og unormal adfærd, og ifølge sit CV burde han endda være rigtig god til det.

Derfor vækker det til eftertanke, at hele Milena Penkowa af

færen på Københavns Universitet overhovedet kunne opstå. For om noget har Milena Penkowa tilsyneladende – anskuet ud fra almindelig sund fornuft – en skrue eller måske to løs. Og alligevel har ikke engang en bitte lille advarselslampe blinket i rektor Ralf Hemmingsens professionelle sind i de mange år, hvor han førte Penkowa op på toppen af det videnskabelige parnas.

Og det er måske det virkelig interessante i denne sag.

For hvad er det så egentlig en topprofessionel psykiater kan?

Ralf Hemmingsen har som dekan for det Sundhedsvidenskabelige Fakultet været Milena Penkows arbejdsgiver siden 2003. Det var her, hun forskede og her de første anklager om fusk begyndte at dukke op. De to kender altså hinanden rigtig godt, og alligevel tog det syv år, før Ralf Hemmingsen modstræbende begyndte at forholde sig kritisk til Milena Penkowa.

Men hvad nu, hvis rammen havde været en anden? Hvad nu, hvis Ralf havde mødt Milena Penkowa i en psykiatrisk modtagelse? Hvis det var her, hun talte om forbløffende videnskabelige

»Hvad nu, hvis rammen havde været en anden? Hvad nu, hvis Ralf Hemmingsen havde mødt Milena Penkowa i en psykiatrisk modtagelse?«

opdagelser, om døde familiemedlemmer der alligevel ikke er døde, om at hun selv ville bestemme, hvad lægen skulle skrive i journalen (Milena Penkowa har tilsyneladende, og med Ralfs viden, selv forfattet indstillingen af sig selv til EliteForsk-prisen på 1.1 millioner kroner).

Det siges, at alt afhænger af øjnene, der ser. Måske ville det være mere rigtigt at sige, at alt afhænger af, hvad øjnene *tror*, de ser.

Det er ikke svært at forestille sig, at når rammen for to menneskers møde er universitetet, forskning, seriøsitet og faglig anerkendelse, at så er det vanskeligt at tænke i baner, der handler om sindssygdom. Og omvendt, at det under andre forhold er meget nemt at tænke i psykisk sygdom.

Rodet på Københavns Universitet er derfor en spændende omgang ballade, der også rejser spørgsmålet om, hvor anderledes psykiatrien er - for eksempel i forhold til et termometer, der altid måler det samme, uanset omstændighederne.

Der er nemlig det særlige ved psykiatriske diagnoser, at de ikke handler om årsager, men om hvad mennesker siger og gør. Opfører man sig tilpas mærkeligt, kan man få en psykiatrisk diagnose. Og psykiatrien handler altså om hvordan vi mennesker opfatter hinanden. At kalde det videnskab, er én måde at anskue det psykiatriske system på. En mere jordnær vil være at anse psykiatrien som noget der er bygget på erfaring og dømmekraft.

Der er selvfølgelig rigtig mange dygtige psykiatere, hvis veludviklede dømmekraft er med til at hjælpe mange mennesker ud af dybe kriser, endda samtidig med at behandlingssystemet er stort set slidt ned. Psykiatrien kommer egentlig først for alvor på tynd is, når den glemmer at forholde sig til sine egne begrænsninger. Udtrykket *opgivet af alle* betyder for eksempel ikke, at en patient har et uløseligt problem - det er der ingen, der ved noget om. Det betyder kun, at psykiaterne ikke har den fjerneste idé om, hvad de skal stille op med patienten.

Måske er sagen med Milena Penkowa bare en udslag af den gamle diskussion om, hvor svært det er at skelne mellem galskab og genialitet. Og måske har Milena Penkowa bare været eminent dygtig til at anvende sin kvindelige charme. Uanset hvad - set herfra er rektor Ralf Hemmingsens birolle i denne sag det rigtigt interessante. Han har tydeligvis ikke har været særlig vant til, at der stilles spørgsmålstejn ved hans måde at opfatte ting på, og er tilsyneladende heller ikke blevet bedre til det efter at skeletterne begyndte at vælte ud af skabet. Og således efterlader Ralf det indtryk, at formaliteter er vigtigere end menneskekundskab - og dermed, at der altid er en stor risiko for at mennesker med formel autoritet, som for eksempel psykiatere, glemmer at forholde sig til egne begrænsninger. ■



Psykiatrien tilbage på operationsgangen

For første gang i 28 år, ønsker psykiatere igen at operere på deres patienter. Et forskerhold fra Århus Universitetshospital, har under stor opsigt ansøgt Sundhedsstyrelsen, om tilladelse til at indoperere elektroder dybt inde i hjernen på svært depressive patienter.

Operationen hedder DBS (Deep Brain Stimulation) og reaktionerne på forskerholdets ansøgning svinger fra forsigtig optimisme iblandt psykiatere, til lodret modstand i brugerbevægelsen LAP (Landsforeningen af nuværende og tidligere Psykiatribrugere). Den diskussion, der er opstået, har uundgåeligt også handlet om hvad der skete, sidst psykiatrien opererede på sine patienter - en operation, der i folkemunde er kendt som "det hvide snit."

Psykiater Poul Videbech står i spidsen for det forskerhold, der har søgt Sundhedsstyrelsen om tilladelse til at operere 60 psykiatriske patienter i hjernen. Patienterne skal ifølge ham selv være opgivet af alle. Ansøgningen har gjort det nødvendigt for Sundhedsstyrelsen, at danne et psykokirurgisk råd, der skal vurdere om der skal gives tilladelse til DBS - men på papiret ligner Poul Videbech en mand, der er vant til at få en tilladelse når han søger om den. Alligevel er Poul Videbech skeptisk overfor om han får grønt lys.

- Jeg frygter at vi får afslag, udelukkende på grund af det Hvide Snits forfærdelige historie, siger Poul Videbech til Outsideren.

Læs hele historien - med masser af nyttige links - på Outsideren.dk

Et psykiatrisk bosted set indefra.

Ghettoen uden indbyggere

**Outsideren har besøgt Thorupgården, et af landets
bocentre for sindslidende, for at opleve stemningen indefra.**

Af Klavs Serup Rasmussen
og Niels Gjærn Johansen

Et stenkast fra søerne, ligger en kolossal firkantet bygning. De røde murstensvægge, dyre møbler og grønne planter i foyeren, giver indtrykket af et finere hotel i indre København. Kun de farvede striber på gulvet, der ligesom på et hospital viser hen til administration, boliger, kantine og café, afslører at det store hus i den stille gade, er noget helt andet.

Thorupgården på Nørrebro, er et psykiatrisk bosted med 112 boliger. De fleste beboere har nogenlunde samme forhistorie. Langvarige indlæggelser på psykiatriske afdelinger og psykiske problemer der nægter at gå væk. Engang imellem kommer de psykiatriske bosteder i vælten, når for mange beboere dør, eller det afsløres at der er rod i medicinen.

Derefter diskuteres problemerne af fagfolk og politikere. Mennesker udefra. Men hvordan det egentlig er, at bo et sted som Thorupgården, ved kun de færreste. En af beboerne på Thorup-

gården hedder 'E' - hun har indvilget i at fortælle om sin hverdag.

E er en 33-årig kvinde, med strithår. Når hun fortæller, er det tydeligt, at det er ord, der er blevet tænkt over og vendt mange gange. Sat i system. Måske for at få tiden til at gå. Måske for at give hverdagen en retning. Der bliver hældt kaffe op. Trætheden sidder stadig i E's øjne. Hun har sovet i 15 timer.

- Det hænger ikke kun sammen med den medicin jeg får. Når jeg står op klokken tre, er det som om jeg er klar til at stå op. Som om alt bøveler er på plads og jeg er mig selv, fortæller E.

Resten af dagen går oftest i lejligheden. Det giver ikke den store mening, at forlade den.

- Gangen udenfor min dør, ligner noget fra et forladt russisk hotel. Den er lang og øde. Alle billederne er pillet ned, og der står nogle smarte stole som ingen bruger. Gulvtæppet har været dyrt, tror jeg. Og der er vævet et mønster ind i det, som sjovt nok ligner en kæde af kromosomer. Men jeg tænker altid på et fængsel, når jeg går på gangen, siger E.

Billederne blev pillet ned, da en af beboerne hængte sine egne op. Sidenhen har væggene være nøgne. E bliver afbrudt, da der bliver banket på døren. Der er joints til salg. E siger nej og sender ham væk, ikke i dag.

Andre gange bliver der røget igennem. Så går der nogle uger med det, indtil længslen efter at der skal ske noget afgørende nyt, tager over. Noget der ville styrke E's selvtillid. Så tvivlen om, hvorvidt hun kan gennemføre noget som helst, ikke får overtaget.

**På hver side af den lange
gang er der døre. Inde bag
hver dør bor et menneske,
med en eller anden form
for psykisk problem.
Dørene bliver sjældent åbnet.
Ude på gangen står
designerstolene tomme**



- Jeg vil egentlig gerne have nogle flere ting, jeg skal. Jeg kan bare ikke lige se hvordan. Som det er nu, går jeg til healing og spiller backgammon. Og jeg får NADA-akupunktur (akupunktur i øre-regionen, red.). Det giver en indre ro, og det hjælper. Jeg har ikke brug for så meget medicin, når jeg får NADA. Jeg havde også et drivhus på min altan, som jeg passede. Men det blæste væk, og jeg gider ikke starte et nyt op, siger E.

E' bor i halvstort rum, der bliver delt af en række skabe, i alt 2 værelser i kommunens øjne. Gule planter, der vist engang var grønne, står i vinduet. Reolen er fyldt med antikke tegneserier. På arbejdsbordet ligger der handsker, limpistol og akupunktur nåle, en kop med gammelt blod i, det er den ægte vare. E er i gang med at lodde en figur, hun kalder medicinohovedet. Kobbertråde og piller vikler sig om hinanden.

- Jeg var svingdørspatient i mange år, før jeg blev indlagt i lang tid på Sct. Hans. Den indlæggelse kom efter, jeg en morgen fandt en god ven død. Han lå ved siden af mig og var helt kold. Jeg vil gerne ud og have en helt almindelig bolig en dag, det er mit ypperste mål. Men samtidig vil jeg ikke være svingdørspatient igen. Så hellere tage det helt stille og roligt og bo som jeg gør nu, siger E.

Ude på gangen lugter der lidt af plejehjem. Toner af hakkebøf og gammel røg. E tager aldrig elevatoren, efter en beboer havde tisset i den. For enden af gange er der en opslagstavle, med ugens begivenheder. En uge var den vigtigste besked "Yoghurt med drys, afløst."

Ønskede sig en radio

- Jeg flyttede ind her, efter at have været indlagt på Sct. Hans i 21 måneder. Det er lang tid. Og der sker noget med ens hoved, når indlæggelsen varer så længe. Færdighederne forsvinder. For første gang i syv år - eller fem, hvis man trækker indlæggelsen fra - lavede jeg linsesuppe forleden. Det tog mig syv år før jeg var i stand til det. Ikke fordi jeg ikke ved, hvordan man laver linsesuppe. Jeg har bare ikke kunnet gøre det før. Men man bliver også raskere af at være indlagt, det er lidt mystisk, siger E.

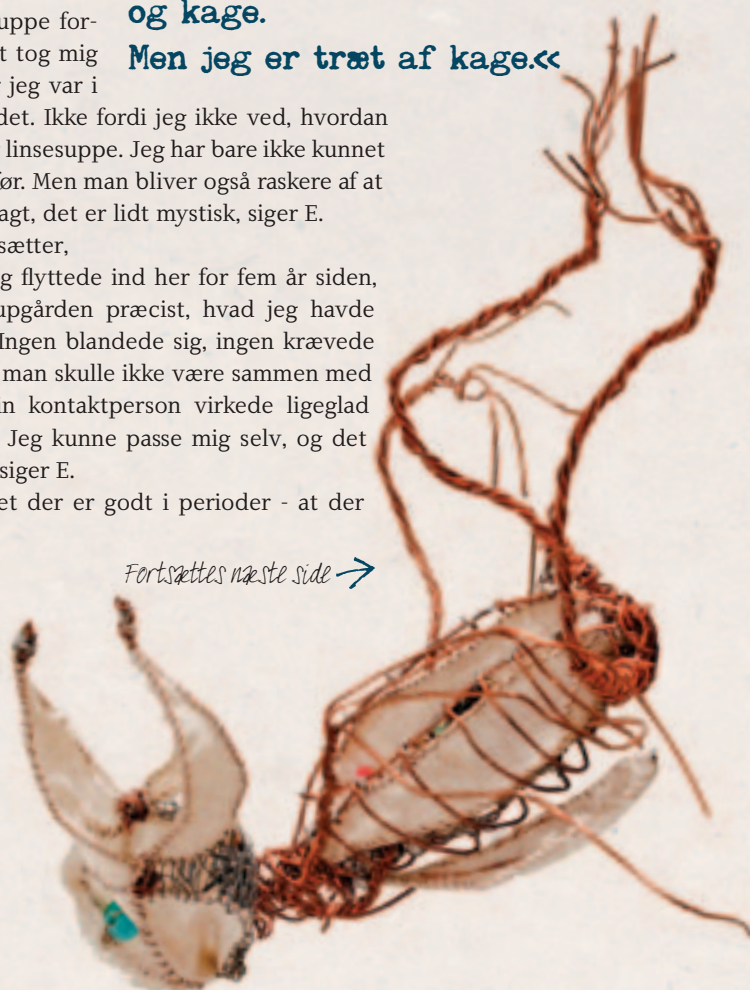
'E' fortsætter,

- Da jeg flyttede ind her for fem år siden, var Thorupgården præcist, hvad jeg havde brug for. Ingen blandede sig, ingen krævede noget, og man skulle ikke være sammen med andre. Min kontaktperson virkede ligeglad med mig. Jeg kunne passe mig selv, og det var godt, siger E.

Men det der er godt i perioder - at der

**>>Rytmen på Thorupgården er medicin, masser af medicin og kage.
Men jeg er træt af kage.<<**

Fortættles næste side →



Fortsat fra forrige side



ikke er blevet stillet krav – præger også hverdagen på Thorupgården. E kalder det en ghetto, fordi stedet er en form for kunstig tilværelse, afsondret for omverdenen.

- Der var en fest, jeg ikke deltog i, fordi der kom en ballonmand. Han lavede ballondyr og spurgte hvad beboerne ønskede sig. En ønskede sig en radio, sjovt nok, men ballondyr er noget man laver til børnefødselsdage. Der er også sommerkoloni, jeg ikke deltager i, fordi retorikken omkring den ikke er så heldig. Det er sådan noget med, at hvor er det flot, at I kan hygge jer, selvom I er psykisk syge. Men det er velment, så jeg bærer over med det, siger E.

Personalet kommer engang imellem med forslag til ting, E burde lave. Eller kunne. Indtil videre er det ikke noget, E har gjort mere ved.

- Jeg bor her og får penge fra kommunen, uden at der er stillet nogen krav til gengæld. Det er måske ikke altid så god en idé, bare at lade folk passe sig selv 24 timer i døgnet. Men det var det engang, for mig. Omvendt, er der også nogen der går ned på det. Mennesker der går på arbejde, får ligesom styret deres tid. En jeg kender, der arbejder fem timer om dagen, fortalte mig, at når hun var på job, fik hun fri for sig selv. Det lød meget behageligt og er det bedste argument for at arbejde, jeg nogensinde har hørt, siger E.

Ånderne

Ligesom de andre beboere på Thorupgården, opholder E sig for det meste i sin lejlighed. Der er fællesspisning i kantinen morgen, middag og aften, men det er sjældent at E spiser med. I stedet går tiden på egen hånd. Med ting, der kan være vanskelige at forklare.

- Især når det bliver aften, kommer der nogle åndevæsener hen til min lejlighed. Og jeg kan ikke finde ud af, om de er energier eller noget psykotisk. Jeg har fornemmet dem i mange år, og de var inde i mig, da jeg var indlagt. Ånderne plejer at blive på hospitalet, men det gør de ikke mere. Jeg mærker dem, men ser dem ikke. I min journal kaldes de følelseshallucinationer. Det er en uge siden, de var

her sidst, men de stresser og presser mig. Jeg taler engang imellem med personalet på etagen om det – bare

ikke psykiateren. Der var en kontaktperson som var god at tale med, han har så desværre sagt op, det er egentlig også lige meget – det er godt at få fortalt om det, selvom de ikke helt forstår hvad jeg taler om. Det er jo en parallel virkelighed, men hvad er virkeligheden egentlig? Jeg kan godt selv høre, at det lyder lidt psykotisk, men det vigtige er ikke, hvad det er. Det er, hvad det gør ved mig, og hvordan jeg kan håndtere det. Og de væsener gør mig bange og utryg. Om aftenen kan jeg trække gardinerne for og lægge mig under en kugledyne og slappe af. Tage piller. Om dagen er der ikke så meget at gøre. Jeg ville rigtig gerne kunne gøre noget, en eller anden form for handling, tilkalde en åndemaner, siger E og griner imens hun tegner små figurer på et papir. Kuglepennen i hendes hånd reklamerer for et medicinalfirma. E samler på dem, og snupper altid et par stykker hos sin psykiater.

Der bliver hældt kaffe i koppen. E ser træt ud når hun fortæller om sine helt egne kampe, dem kun hun kender til bunds. Samtidig er hverdagen på Thorupgården begyndt at gå hende på.

- Der er mange problemer, som man ikke gider have med at gøre, men som man alligevel bliver rodet ind i. Folk spiller høj musik, og nogen er bare tossede. Der er kun én her, som jeg egentlig har lyst til at omgås. Og hun bor på 3. Så nu tænker jeg meget på at flytte, siger E – Det er også mærkeligt at bo et sted, hvor der hele tiden er nogen, der dør. Så bliver vi samlet og får at vide, at en eller anden oppe på 4. er død. Og hvis man ikke er hjemme, hører man måske aldrig om det. Et par gange er jeg gået med til en begravelse, hvis jeg var knyttet til den døde, men det er længe siden. Lige da jeg flyttede hertil, tog jeg mange mennesker ind, men jeg blev bare fyldt op på et tidspunkt. Nu lærer jeg kun nye at kende, hvis de selv er meget opsøgende. Det nye personale kender jeg knap nok, siger E.

- Jeg er klar til at flytte og venter bare på at det går igennem i kommunen. Jeg ved ikke hvor smart det er, at samle en masse mennesker med psykiske problemer i et stort hus, som her på Thorupgården. Der hvor jeg gerne vil flytte hen, bor der ganske vist også syge mennesker, men de er mere på afstand. Væggene er tykkere der, psykisk, for her kan man møde anstrengende mennesker, bare man går ud af sin dør. Der hvor jeg gerne vil flytte hen, bor man i en opgang med adskilte lejligheder. Der er lidt mere distance. Håber jeg, siger E. ■

'E' har ønsket at være anonym. 'E' understreger at Thorupgården, var det helt rigtige tilbud til hende, de første år hun boede der. Der er bare sket noget siden. 'E's' rigtige navn er selvfølgelig redaktionen bekendt.



**»Boligen var ikke kun været
det første redskab mennesket
udformede til sig selv, det
formede også mennesket«
Le Corbusier, arkitekt**

OUTSIDEREN

Drømmer du om at blive en outsider?

Du når det nok!



**Få et indblik i livet udenfor strømmen
– abonnér på Outsideren.**

**Outsideren udkommer hver anden
måned. Som abonnent får du bladet
direkte i din postkasse.**

**Lige nu koster et abonnement kr. 99,-
hvis du er en privatperson.**

**Institutioner og virksomheder kan
også abonnere, læs mere på vores
hjemmeside Outsideren.dk**



Hvem er Oliver?

Oliver Williams kom ind på kontoret en dag. Med sig i rygsækken havde han stakkevis af offentlige dokumenter. Læser man dokumenterne, tegner der sig et billede af en psykotisk og til tider farlig person, der med god grund blev tvangsindlagt i årene 2008 til 2010. Det eneste, Oliver Williams bad os om, var at gennemgå papirerne, og danne vores egen mening.

Af Klavs Serup Rasmussen
Fotos: Jette Nielsen

-Jeg er født i Portland på Jamaica. Min mor døde, da jeg var otte år gammel, så jeg måtte lære at klare mig på egen hånd derfra. Som 14-årig begyndte jeg at arbejde for turisterne. Jeg lavede morgenmad, var guide og arrangerede udflugter. Senere startede jeg et firma, der lejede motorcykler ud, og det gik godt for mig, fortæller Oliver Andrew Williams.

Oliver Williams er 38 år gammel. Han er sort som natten over Caribien, far til tre smukke piger, og har let til latter. I hans taske ligger der altid et par poser bolsjer, fordi - ifølge ham selv - slik er bedre end nogen form for medicin.

En dag i marts henvendte Oliver Williams sig til Outsiderens redaktion. I sin taske medbragte han fotokopier af protokoller, klagesager, breve fra byretten og dokumenter fra Statsforvaltningen i Hovedstaden.

Oliver Williams var frustreret over de voksende bunker af officielle papirer, der beskrev ham på måder, han ikke kunne genkende sig selv i. Det var ikke kun et spørgsmål om såret stolthed. I dokumen-

terne gik beskrivelsen af en utilregnelig og stærkt psykotisk person igen, og strømmen af notater, journaler og udtalelser, havde samlet set banet vejen for, at en behandlingsdom lå forude og truede.

Psykiatrien er fuld af skæbner som Oliver Williams. Mennesker, hvis historier er stort set umulige at undersøge. Historier, hvor det ikke er til at afgøre, hvad der er overdrivelser og hvad der er sandt. Og det skyldes typisk, at det eneste vidnesbyrd om afgørende begivenheder i disse menneskers liv, er notater i en række af myndighedernes dokumenter. Skrevet af hvem der nu end var på arbejde den dag, og oftest arkiveret bag forskellige mure af tavshedspligter.

Samtidig står Oliver Williams usædvanligt alene med sin version af begivenhederne under sine indlæggelser. Som tilflytter fra Jamaica, uden nær familie i Danmark, og uden kontakt



Fortættes næste side →

"Jeg råbte »hjælp mig, hjælp mig,< men der var kun mig, og de to politibetjente" - Oliver Williams

Fortsat fra forrige side



til sin tidligere kone, er der ikke noget netværk til at bakke Olivers version af begivenhederne i sit liv op.

Outsideren har valgt, med et åbent sind, at gå i fodsporene på en stort set ukendt eksistens, Oliver Williams. En mand som myndighederne har stemplet utilregnelig. Men det er jo sådan, at myndigheder også kan tage fejl.

**»Efter at have mødt så mange turister, og hørt dem fortælle om deres lande, var jeg spændt på at se Danmark. Jeg ville gerne se sne og opleve verden udenfor Jamaica«
- Oliver Williams, 38 år**

To steder på én gang

Når en patient bæltefikseres i Danmark, skal der føres en tvangsprotokol. Således er det for eksempel ført til protokols, at Oliver Williams lå bæltefikseret natten over mellem den 8. og 9. april 2010. Den 9. april kl. 07:25 er det endvidere noteret i journalen, at "patienten har sovet siden i aftes omkring kl. 20."

Samtidig, i et andet notat fra Region Hovedstadens Psykiatri, er det noteret, at Oliver Williams den 9. april 2010 kl. 01.05 blev bragt til en psykiatrisk afdeling af politiet, da han havde opført sig truende på gaden.

Selvfølge kan intet menneske både ligge i bælte og gå rundt på gaden samtidig, og derfor er de officielle dokumenter tydeligvis fejlbehæftede. Ikke desto mindre er det dokumenter som disse, der er afgørende for det officielle Danmarks holdning til alt, der vedrører Oliver Williams. Ovenstående fejl går for eksempel igen i en senere udskrift af dombogen fra Københavns Byret. Der er med andre ord ingen garanti for, at myndighederne nærlæser deres egne papirer om det, der ved første øjekast ligner en standardsag om en besværlig psykisk syg.

Det varme sand

Når et menneske bliver stemplet som "psykisk syg," sker der oftest det, at resten af den persons livshistorie falder bort. At diagnosen, og de efterfølgende begivenheder under den psykiatriske behandling, kommer til at fylde alt i fortællingen om det menneske.

For Oliver Andrew Williams kunne begivenhederne under hans indlæggelser, meget nemt være det eneste, verden nogensinde kendte til ham. Men hans historie begynder et helt andet sted. På en solbeskinneth strand i det Caribiske Hav.

- Jeg var 21 år gammel, og gik tur på stranden sammen med en ven fra Kingston. Vi var ude og lede efter nogle telte, der var blevet stjålet fra mig. Imens vi gik i det varme sand, kom vi forbi to piger,

som vi faldt i snak med. En af pigerne spurgte, om hun måtte låne mine solbriller, og jeg spurgte hende om hun ville ud og køre en tur på min motorcykel. Det ville hun, og om aftenen spiste vi sammen på en restaurant. Derefter var vi sammen på Jamaica i seks måneder, fortæller Oliver Andrew Williams.

Pigen Oliver havde mødt, var dansk. Efter de havde været kæresten i et halvt år, inviterede hun Oliver til Danmark, så han kunne møde hendes familie.

- Efter at have mødt så mange turister, og hørt dem fortælle om deres lande, var jeg spændt på at se Danmark. Jeg ville gerne se sne og opleve verden udenfor Jamaica. Så jeg tog herover i 1994 sammen med min kæreste. Der gik ikke mere end to måneder, så havde jeg fået arbejde på La Buca, en italiensk restaurant, hvor jeg hjalp til i køkkenet. Når restauranten lukkede, tog jeg videre til Café Victor, hvor jeg ryddede borde og gjorde rent. Der var slet ikke tid

**Er du ung og mellem 19-36 år?
Bor du i København?
Er du nuværende eller
tidligere psykiatrisbruger?**

Søger du et fællesskab med andre unge, hvor du kan føle dig forstået og blive accepteret, som du er?

Så kom og vær med i den gratis samtalegruppe "Den blå planet"

Læs mere på www.sind-kbh.dk



Psykologisk rådgivning

- Sind København -

til at lære dansk, og det var en fejl, kan jeg se nu. Men jeg arbejdede hele tiden. Det påvirkede selvfølgelig forholdet mellem mig og min kæreste, men det var alligevel en god tid og vi blev gift, siger Oliver Andrew Williams.

Omslaget

Efter tre år i Danmark, er ægteskabet slidt i stykker, fortæller Oliver Williams. Han bliver skilt fra sin kone, og flytter efter et stykke tid sammen med en ny kæreste i Jylland. Her begynder Oliver, at gå i skole.

- Men jeg kunne ikke koncentrere mig blandt så mange mennesker. Det talte jeg med en psykiater om, der i 2002 satte mig i behandling med Risperdal, et antipsykotisk middel. Den medicin kunne jeg ikke lide. Det smagte af sur sok og var virkelig ikke så godt. Jeg kunne hverken tale eller læse, siger Oliver Andrew Williams.

Forholdet med den jyske kvinde går også i stykker, og Oliver Williams flytter tilbage til København. Det er en tid i Oliver Williams liv, der ikke efterlader sig mange spor i form af venner, ansættelser eller uddannelse. Første gang Oliver Andrew Williams liv for alvor er til at følge med andres øjne, er den 24. oktober i 2008, hvor politiet kører ham til den psykiatriske afdeling på Bispebjerg. Her bliver han tvangsindlagt.

- *Hvad skete der, den dag?*

- Jeg havde været i bad og bagdøren stod åben for at lufte ud. Jeg skulle ud til affaldsskatten ude på fortrappen. Imens jeg stod ude på trappen, smækkede døren i bag mig, fordi der kom træk fra bagdøren. Jeg bankede på hos min nabo for at låne en nøgle, så jeg kunne gå over loftet til min bagdør. Men der på trappen, imens jeg ventede på, at min nabo svarede, kom der to politibetjente. Jeg troede de skulle op til min overbo, men de stoppede ved mig. Og der, på min trappe, puttete de mig i håndjern, imens de brugte peberspray på mig. Jeg råbte "hjælp mig, hjælp mig," men der var kun mig, og de to politibetjente, fortæller Oliver Andrew Williams.

Politibetjentene tager Oliver Williams med sig. Pebersprayen har blændet ham, så han ved ikke om det er skadestuen eller en politistation, han bliver kørt til. Ved ankomsten tilses Oliver Williams af en kvindelig læge og lægges på en bære. Han fastspændes og trilles ind i en ambulance. Da han igen løsnes fra baren, er Oliver Williams på Bispebjerg Hospitals psykiatriske afdeling.

I myndighedernes papirer beskrives hændelsen som, "du var fundet råbende og aggressiv i opgangen i ejendommen," en beskrivelse Oliver Williams er uenig i. Hvorfor hans nabo tilkaldte politiet, ved Oliver ikke, men han gætter på, at det var fordi, naboen ikke kunne genkende ham.

Oliver Williams har været forbi redaktionen flere gange, med nye dokumenter om sit liv. I dem går beskrivelsen af en skizofren borger, det flere gange har været nødvendigt at tvangsindlægge, igen. Ved hvert møde, har Oliver virket optimistisk og glad, og et godt stykke væk fra myndighedernes beskrivelse af ham. Men selv om Outsideren har bedt om at få lov til at besøge hans hjem, er det ikke lykket at få en aftale i stand. Det har således heller ikke været muligt at spørge naboen, om det var ham, der tilkaldte politiet den 24. oktober – og i så fald, hvorfor.

Divergerende opfattelser

Oliver Williams køres til Bispebjerg Hospital (senere omdøbt til Psykiatrisk Center København). Med magt lægges han i bælte, får fodremme på, og er bæltefikseret i seks dage. Oliver er nu tvangsindlagt.

Som alle andre borgere i Danmark, der udsættes for tvang under indlæggelse på en psykiatrisk afdeling, har Oliver Williams, mulighed for at klage til det psykiatriske patientklagenævn. Oliver



vælger at klage, ligesom han klager over sine to senere indlæggelser i 2009 og 2010.

Klagen fra den 24. oktober 2008 består af fem punkter, der handler om tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse, frihedsberøvelse, bæltefiksering og anlæggelsen af håndremme.

I sagsakterne fra det psykiatriske patientklagenævn, beskrives Oliver Andrews opførsel den 24. oktober som "... udadreagerende og voldsomt aggressiv. Du truede verbalt, samt dig med at du slog ud med armene."

Spørger man Oliver Andrew, begyndte den dag, at gå rigtig skævt, allerede da politiet

Fortættles næste side →

Fortsat fra forrige side



sprøjtede tåregas i øjnene på ham. Personalet på den psykiatriske afdeling, beskriver han som overdrevent hårdhændede. Ifølge Oliver Andrew har han kun strittet imod, når personalet har brugt magt overfor ham, og grundlæggende mener han slet ikke, at der var belæg for, at bringe ham til en psykiatrisk afdeling.

- Jeg sad bare på min trappe. Og så sker alt det her, og jeg ender med at være tvangsind-

lagt. Det har jeg svært ved at forstå, siger Oliver Andrew Williams.

Outsideren har i forbindelse med denne artikel, taget kontakt til en række af Sinds bisiddere. Bisiddernes rolle er at hjælpe til, så sindslidendes rettigheder respekteres, og sikre at den sindslidende bliver hørt ved møder med myndighederne.

»Personalet må gerne true med tvang, hvis betingelserne for tvang er opfyldt. Det betragter jeg som en slags servicemeddelelse«

- Henning Lund Sørensen, det psykiatriske patientklagenævn

Alle de bisiddere, som Outsideren har talt med, kender til det, der kaldes divergerende opfattelser. Altså at begivenheder opleves forskelligt, afhængig af hvem man er, for eksempel hvis man er personale eller patient. Flere af bisidderne påpeger samtidig, at selvom der forekommer divergerende opfattelser i mange sammenhænge, er det noget særligt, når det sker indenfor psykiatrien.

- At hændelser opleves forskelligt, kan skyldes så meget. At folk er kørt helt op, eller i affekt. Men især hvis det involverer et menneske, der er psykotisk, bliver der hurtigt meget store forskelle i, hvordan en situation opleves, siger Erik Christoffersen, bisidder og formand i Sind Hjørring.

Det psykiatriske patientklagenævn

Der er altså ikke noget underligt i, at Oliver Williams oplever brugen af tvang den dag i oktober helt anderledes end det, personalet skriver ned i journalen. Uanset om Oliver Williams var psykotisk eller ej. Bæltefikseringer er en voldsom oplevelse, og det bringer sandsynligvis de fleste i affekt, når en gruppe mennesker, beslutter sig for at anvende magt mod ens person.

For at udgå tvivl om, hvorvidt brugen af tvang på de psykiatriske afdelinger er berettiget, blev det psykiatriske patientklagenævn oprettet i 1989. Nævnet er en kontrolinstans, der skal sørge for, at brugen af tvang på de psykiatriske afdelinger ikke løber af sporet.

- Jeg synes at nævnet er meget vigtigt. Man kan sige at de holder øje med os, og når patientklagenævnet giver borgeren ret i en klage, er det noget de psykiatriske afdelinger lærer af, siger Kristen Kistrup, psykiater og chef for Psykiatrisk Center Frederiksberg.



Der er imidlertid noget der tyder på, at patienterne på de psykiatriske afdelinger, stadig oftere føler, at de bliver uretmæssigt udsat for tvang. På fem år er antallet af klager over tvang, steget med 47%, så der i 2010 var 453 klagesager i Region Hovedstaden, hvor Bispebjerg Hospital (Psykiatrisk Center København) hører til.

Samtidig er der iblandt mange sindslidende, temmelig stor usikkerhed omkring, hvad nævnet reelt betyder for patienterne.

- Sidst jeg klagede til det psykiatriske patientklagenævn, oplevede jeg det som en parodi, siger Karl Bach Jensen, udviklingskonsulent i LAP (Landsforeningen af nuværende og tidligere Psykiatribrugere).

Karl Bach Jensen var under en indlæggelse på psykiatrisk afdeling i Vejle, blevet fikseret med bælte, hånd og fodremme. Han klagede over det, og oplevede nævnet på egen hånd.

- Det jeg oplevede, var at de gik meget op i, var om de formelle regler var overholdt. De var mindre interesserede i, om den situation der førte til, at der blev brugt tvang, overhovedet var rimelig. Men sådan er det jo. Nævnet skal holde sig til loven, og loven giver mulighed for at bruge tvang, så hvad kan de egentlig gøre, spørger Karl Bach Jensen - Desuden, så længe nævnets beslutninger støtter sig til hvad personalet vælger at skrive i journalen, er nævnet reelt ikke en uafhængig instans.

Karl Bach Nielsen ser det psykiatriske patientklagenævn som en slags bureaukratisk fejl-søgningsmekanisme, der går mere op i om afdelingerne følger loven, end i hvordan tvang indgår i hverdagen på de psykiatriske afdelinger.

- Da jeg blev bæltefikseret, var det ikke fordi jeg var farlig, men fordi jeg råbte og sagde ting, personalet ikke kunne lide. Da de ikke kunne få mig til at tie stille, brugte de tvang, selvom det ligger langt udenfor loven. Jeg tror, at tvang ofte bliver brugt som magtinstrument, fordi personalet er bange for at miste kontrollen på afdelingen, siger Karl Bach Jensen.

50-50

Karl Bach Jensen valgte at tilbagekalde sin klage, før den var færdigbehandlet. Det sker med 10% af alle klager. Ifølge Karl Bach selv, fordi han ikke kunne se formålet med at opretholde den. Men det har Oliver Williams ikke gjort. Adspurg om hvorfor han så vedholdende klager, svarer Oliver Williams,

- Fordi jeg bliver sur, når jeg ikke kan finde den ægte forklaring. Når jeg ikke forstår hvad der foregår. Psykiatrien har været noget helt nyt for mig, og selvfølgelig er jeg blevet skuffet, når jeg ved der er sket fejl, siger Oliver Williams.

I sin klage til det psykiatriske patientklagenævn, får Oliver Andrew Williams medhold i, at han den 24. oktober 2008 er blevet ulovligt frihedsberøvet. Samtidig kan nævnet ikke godkende at han bliver indlagt samt anlæggelsen af håndremme. Omvendt finder nævnet, at betingelserne for tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse og bæltefiksering er opfyldt.

Nævnet siger med andre ord, at en borger både kan være ulovligt indlagt, og samtidig være lovligt bæltefikseret. Det efterlader det indtryk, at ingen kan sige noget fornuftigt om den tvang Oliver Williams var udsat for på Bispebjerg Hospital den 24. oktober 2008. Andet end, at det var noget rod.

Og rodet fortsætter. Et par dage inde i indlæggelsen klager Oliver Andrew igen. Han er fortsat bæltefikseret, og mener, der er sket en fejl. I afgørelsen fra det psykiatriske patientklagenævn står der:

"Den vurdering, der skal foretages ved tvangsfiksering, der strækker sig over 48 timer anses ikke for foretaget, da vurderingen ikke er foretaget af en ekstern overlæge. Den overlæge, der foretog vurderingen under sin ferie, var før og efter sin ferie ansvarlig overlæge på afsnittet."

17 klager når det at blive til under Oliver Andrews i alt tre indlæggelser i årene 2008, 2009 og 2010. Det psykiatriske patientklagenævn giver ham medhold i otte, i ni tilfælde, godkender nævnet afdelingens brug af tvang. Det er godt halvdelen af Oliver Williams klager, der viser sig at være belæg for. Da hospitalet typisk får medhold i 85% af alle klager, er spørgsmålet, hvad der egentlig er foregået under Oliver Williams' indlæggelser.

- Når nævnet siger 50-50, er det et fingerpeg om, at patienten har opført sig på en måde, der ikke passer til den måde, personalet gerne vil køre afdelingen på, siger Karl Bach Jensen, og kalder sådan en sag, et typisk eksempel på en magtkamp mellem patient og personale.

I forsøget på at vurdere, om der kan være andre muligheder, end - som det psykiatriens påstand - at Oliver Williams i perioder er til fare for andre mennesker, har Outsideren kun kunnet danne sig et indtryk af begivenhederne under Oliver Williams indlæggelser, gennem en lang række dokumenter - der endda til tider er

>>Sidst jeg klagede til det psykiatriske patientklagenævn, oplevede jeg det som en parodi<<

- Karl Bach Jensen, LAP



Fortællingen fortsættelse næste side →

Fortsat fra forrige side



indbyrdes selvmodsigende.

I den sammenhæng, er det vigtigt at holde sig for øje, at der skal stå bestemte ting i journalen, når der er enighed iblandt personalet om fx at bæltefiksere en patient. Men hvad skriver man i journalen, hvis en bæltefiksering handler om noget helt andet? Hvis en eller flere af de tilfælde af tvang, som Oliver Williams er udsat for, i virkeligheden handler om det, Karl Bach Jensen kalder forsøg på at bevare kontrollen på afdelingen?

At det står slemt til på de psykiatriske afdelinger, er der desværre ingen tvivl om. Interne referater fra lægerne selv, anvender udtryk som "vanrøgt," og så sent som i maj, kunne man på PsykiskSårbar.dk, læse to psykiatriske patienter udtale: "Det hele er så dysfunktionelt på Bispebjergs afdeling 13 1A, at man tænker, det umuligt kan være et behandlingssted."

Ændrer ikke i journalen

I mindst to tilfælde er Oliver Williams blevet ulovligt fikseret på Bispebjerg Hospital. Men på trods af at det psykiatriske patientklagenævn, har underkendt fikseringerne, ændrer det ikke ved, at der i al tid og evighed vil findes journalbeskrivelser af Oliver Williams, som havende "tendens til voldsom aggressiv og truende adfærd."

Henning Lund-Sørensen har arbejdet i det psykiatriske patientklagenævns arbejde siden 1999, og derfra fulgt massevis af klagesager i psykiatrien. Som fungerende leder af sekretariatet for det psykiatriske patientklagenævn, er han ansvarlig for sekretariatets opgaver i hovedstadsområdet.

- Kan en afgørelse fra nævnet betyde, at man går ind og ændrer i hvad, der er skrevet i journalen?

- Nej, det er ikke sådan det fungerer.

"Problemet for Oliver Williams, og alle andre der oplever noget lignende, er at det eneste der bliver tilbage fra en indlæggelse, er det, som personalet noterer ned i journalen."

Hvis en afdeling bæltefikserer en patient, med et notat i journalen, om at "patienten er til fare for andre," og nævnet bagefter går imod bæltefikseringen, betyder det at patienten formelt anses for ikke at have været til fare for andre. Det er vores afgørelse der gælder, siger Henning Lund-Sørensen.

Ifølge Henning Lund-Sørensen, er der en tendens til, at der ikke står nok om hændelserne i journalen. Det gør det sværere at klarlægge, hvad der er foregået i forbindelse med brugen af tvang.

- Hvad med de tilfælde, hvor der bliver truet med tvang, hvis patienten ikke gør som personalet anviser?

- Det betragter jeg som en slags servicemeddelelse. Personalet må gerne true med tvang, hvis betingelserne for tvang er opfyldt, siger Henning Lund Sørensen og tilføjer - Men selvfølgelig må tvang ikke bruges disciplinerende eller forebyggende.

Over strengen

Set udefra er det umuligt at sige, hvad der skete da Oliver Williams mødte psykiatrien. Ved første øjekast kan det se ud som om, Oliver Williams er en tikkende bombe. Men samtidig tyder 50-50 afgørelserne fra det psykiatriske patientklagenævn på, at Bispebjerg Hospital ikke har været bleg for at gå over strengen. Så er beskrivelsen af Oliver Williams korrekt?

Problemet for Oliver Williams, og alle andre der oplever noget lignende, er at det eneste der bliver tilbage fra en indlæggelse, er det, som personalet noterer ned i journalen. Det, der står i journalen, bliver med tiden til sandheden om et menneske.

Samtidig peger de divergerende opfattelser i retning af, at det der står i journalen, altid er personalets subjektive oplevelser af hændelser på afdelingen. Det er det, der kommer til at stå for eftertiden. Patientens egne oplevelser af begivenheden, eksisterer ikke, og derfor findes der ikke nogen objektiv måde at vide, hvad der egentlig foregår på de psykiatriske afdelinger. Man skal selv have været der, for at kunne sige det.

Tilbage står, at Oliver Williams sag handler om mere end blot forskellige opfattelser. Den handler om, at uanset hvad der foregår på de psykiatriske afdelinger, er det patienten - her Oliver Williams - der står tilbage med regningen. ■





Efterskrift:

Outsideren har mødt Oliver Williams mange gange. Hver gang er han blevet spurgt, om det er muligt at tale med nogen han kender. Venner eller bekendte, der kan bekræfte eller afkræfte det billede, psykiatrien tegner af ham. Men de mennesker Oliver Williams kender, passer ikke til hverdagen i Danmark. En af dem, Bent Kristensen, har boet på Jamaica i 43 år. Han plejede at hjælpe Oliver Williams med regnskaberne i Oliver Williams' firma, der spændte over motorcykeludlejning, turistservices og anparter i en række restauranter. Bent Kristensen arbejder den dag i dag på Jamaica og blev kortvarigt verdensberømt, da hans båd Tico-Tico forliste i Stillehavet i 2004. Efter det vendte Bent Kristensen tilbage til Portland på Jamaica. Men heller ikke ham, har Outsideren kunne komme i kontakt med.

Oliver Williams har siden artiklen blev påbegyndt modtaget en behandlingsdom på fem år, blandt andet på baggrund af udtalelser fra Bispebjerg Hospital (Psykiatrisk Center København). Han er ved godt mod, og arbejder på en Café i det indre København. For Oliver Williams har det været vigtigt, at få fortalt sin historie, som han selv har oplevet den, da han ikke har kunnet genkende andres beskrivelser af hans forløb.



Nyt på bloggen: Reportage fra en forunderlig skole- klasse...

"På Søbæk Skole i Jyderup er der muligvis fundet en vaccine mod cutting – et fænomen, der i disse år breder sig voldsomt og som hovedsageligt rammer piger og unge kvinder. Der er stadig ikke fuld dokumentation omkring den samlede virkning af eksperimentet på Søbæk Skole, men der ser ikke ud til at forekomme bivirkninger. Tværtom."

Læs hele artiklen på www.outsideren.dk – vores hjemmeside, hvor du også selv kan deltage.*

*outsiderens blog –
alt andet end normal!*

*Send en mail til redaktion@outsideren.dk med det brugernavn, du gerne vil benytte – så sender vi dig en adgangskode til bloggen



I fuld vigør

Af Boye Haure, nationaløkonom

Jeg er kommet på fornavn med Johannes Møllehave.

Johannes, siger jeg, når jeg påbegynder en sætning.

Boye, svarer han, når han går i gang med en – ofte meget lang – udredning om noget, der ligger ham på hjerte (det er der meget, der gør).

Hvordan det er kommet dertil?

Det begyndte for et par år siden, da jeg hørte Johannes Møllehave prædike i Vor Frue Kirke. Det står tydeligt i min erindring, at han midt under prædiken sagde: "Jeg vil fortælle en anekdote, som jeg har fra forfatteren til "Fiskerne", hvad er det nu han hedder, hvad er det nu han hedder..?"

Dør fik jeg ondt af ham. Selvfølgelig ved han, hvem forfatteren til den bog er. Han kunne bare ikke huske det, og han talte meget hurtigt. Derfor tillod jeg mig at råbe nede fra tilhørerpladserne: "HANS KIRK!". Nok den første og eneste gang, jeg råber i en kirke.

Dagen efter tog jeg i Tivoli. Og mødte totalt tilfældigt den store teolog og forfatter en gang til. Mirakuløst. Han sad på en bæk. Jeg gik hen imod ham og sagde: "Goddag hr. Jeg har læst mange af dine bøger". Lynhurtigt replicerede han: "Sid ned". Det lød nærmest som en ordre. Jeg snakkede lidt om hans prædiken dagen i forvejen. Pludselig sagde han: "Nåh, det var dig, der råbte ned fra bænken. Min læge – en meget dygtig hjertekirurg – spurgte mig, hvem det var der sad bag ved ham, og det var altså dig. Tak skal du have for hjælpen".

Vi sad og talte sammen i halvtanden time om alt muligt mellem himmel og jord: Kierkegaard, Grundtvig, krig, kærlighed, Naser Khaders exit fra Radikale Venstre til Ny Alliance og hvad han mon ville gøre derefter, Katrine Lilleør (en præst ude på det sjællandske land, som jeg har været småforelsket i)...

Og jeg nød virkelig det dejlige vejr i Tivoli og den lange samtale med Johannes, som en psykiater engang har sagt, at jeg har en visse psykiske konvergenser med, selvom hun ikke syntes, at vi ligner hinanden af ydre.

Elsker at være forrykt

Så gik årene og her for nyligt kunne jeg læse, at Johannes Møllehave var kommet i modvind. Han havde siddet og drukket sig ud i en gevaldig brandert på selveste d'Angleterre, var blevet smidt ud af personalet og derefter lagt i håndjern af tilkaldt politi.

Møllehave!? Tænkte jeg, forundret og forarget.

Og så tog jeg hjem til ham i hans lejlighed på Frederiksberg. Jeg håbede på et langt interview. Særligt fordi jeg havde brugt hele dagen på at forberede en lang række spørgsmål, om hvad der skete på d'Angleterre.

"Jeg er en lykkelig mand", sagde han, da jeg trådte ind af døren: "Et af mine børnebørn har lige fået 12 til eksamen". "Tillykke" sagde jeg, "men det er nu ikke lige det, jeg er kommet for at interviewe dig om".

Man er vel reporter.

Det var meget svært at komme til at sige noget. Møllehave var helt oppe på mærkerne. Under interviewet slog han sig på lårene og klappede i hænderne, som om hans stue var fyldt med fluer.

"Jeg elsker at være forrykt" sagde han pludselig (nok med tanke på sin seneste bog; "Heller forrykt end forgæves"). Mens han sagde det, hoppede han op som en anden gøgler. "Drak tjenerne dig fuld?" spurgte jeg. "Njaaa, det ved jeg ikke", svarede han med et skævt smil.

Hans evne til at lege med sproget er legendarisk. "Jeg er ikke på antabus", fortalte han. Jeg replicerede høfligt: "Johannes, det er rart at se, at du er i fuld vigør". Han svarede: "Jeg kan godt lide, at du siger vigør, for så er jeg ikke fuld".

Til gengæld er Møllehave fuld af gode ideer.



Og fuld af viden om litteratur. Hans bogsamling vidner om belæstheden. Jeg har aldrig set så stor en bogsamling i et privat hjem, siden jeg i studietiden besøgte forhenværende økonomiske overvismand, professor Anders Ølgaard. Ham, der i bogen "Den syngende vismand" skrev, at hans kone fik elektrochok.

"Hvad med din sygdom?" spurgte jeg, efter at Johannes endnu engang havde spjættet med arme og ben. "Boye, Jeg fejler ikke noget" svarede han friskt. Hvad med alle rygterne om, at han lider af den "grundtvigske syge", og er kronisk mani-depressiv? Nej. Nej. Det er han ikke. Og hvor er det også ligegyldigt. Han er bare en af Danmarks store litterære og teologiske genier. Tror jeg nok. Et dejligt kontroversielt menneske med en formidabel intellektuel karriere...

På ryggen af de store

At jeg, der er uddannet nationaløkonom (med erfaring indenfor psykiatrien) opsøger Johannes, kan måske undre nogen. Hvordan kan en nørd som undertegnede interessere sig for tro og teologi?

Faktisk er det bare ikke så mærkeligt endda. Forventninger er økonomisk relevante. Det ligner tro. Hvad enten det er tro på Jesus Kristus, Allah, Moses, Buddha eller Scientology, så har man brug for nogle "intellektuelle forfædre". I mit fag; Adam Smith, Karl Marx, John Maynard Keynes med flere. Vi kalder det statsvidenskab, men helt ærligt: Vi står på ryggen af andre, og vi står i taknemmelighedsgæld til en hel del læremestre.

Og jeg har lyst til at være taknemmelig, lige her og nu. Som jeg sagde, før jeg forlod redaktionen, forud for det uforgemmelige interview hjemme hos Møllehave: "Jeg VIL simpelthen interviewe ham, før vi alle er døde på langt sigt".

Derfor: Kære Johannes Volf Møllehave. Tak for at jeg måtte besøge dig, og at du gad dynamisk at dele ud af din visdom. Jeg vil aldrig glemme det. Heller ikke når du ikke er iblandt os mere. ■

Boye J. Haure

Tunnelnet

Og hvis nu alle tunnelerne var spærret
og hvis nu vi boede i en celle af glas
hvis nu alles øjne var lukkede
kortet var forsvundet og murene revet ned.
Hvis nu det var mig som var det røde x
men der ikke var nogen i informationen til at bestemme retningen
hvis nu vejene ikke førte til nogen lysning, ville du så stadig følge dem?
og hvis nu det ikke var for at være på tværs
selvom der er mange veje som er det.
Hvis nu vi bare turde tage springet, sparket, slaget,
samtalen som døde i svinget og blev erstattet af stirrende tavshed.
Hvis nu vi turde hæve blikket
få overblikket
bare i øjeblikket
for at vi ku se bagved ordene og tyde sporene og alt det andet pis!
På en frostklar forårsdag hvor jeg ville give hvad som helst for at sidde i en skovbund
og skide jer et, ikke for stykkets skyld.
Det er ikke stykket som fejler noget.
Det er rollerne som er forkerte
det er rullet med tungen når du spørger mig
"hvordan har du det?"
og jeg får lyst til at svare dig med knust glas og lyden af hud som flænses op
muskler som blotlægges og runger ud i lokalet
"hvordan tror du selv jeg har det!"
Og hvis jeg nu troede på noget
ville det så blive mere værd
ville tiden blive mere rund
og fører tilbage til begyndelsen
ville vi ku se på det hele med nye øjne
eller blot grave os ned i de samme tunneler. En. Gang. Til.
Og hvis vi nu sad dernede i mørket
ville du så turde se på mig
ville du træde igennem det skæve smil og herover ironien til du står foran ingenting
som giver svar
ingenting
For hvis nu logikken pludselig blev taget fra dig
og lortet ikke ku springes op, smadres, eksplodere, transcenderes
Hvem ville så sidde tilbage med spørgsmålene
Hvem ville så sidde med alle vejene igennem andres viljer
og følge linierne, uden lys
kun for at håbe på klarhed
Klarhed på den anden side af kortet.



TAKK FOR DINE
INDSPIDSELSE OG
SPEJDELSER. HVER
HVER VILKE ER EN
ALLER
ANDEN
PÅ
LYS
AT HÅBE PÅ
PÅ DEN ANDEN
KORTET.

SE SOM OBLIET OG RINGER
HET, HVORDAN TROR DU SELV "SÅ HÅ DET"

SE VEJLEDNING PÅ BAGSIDEN

**Bispebjerg
Hospital**

884 52.3 25.03.09

Dy.

Manden der var lykkelig

Personlig beretning af
Katrine Fokdal

Denne beretning handler om en mand. En mand med store psykiske problemer. Det lyder trist, men i dette tilfælde er det kun trist for os, der var omkring ham. Jeg har aldrig mødt en med så svær en grad af skizofreni. Han var selv klar over, at han havde et stempel, hvorpå der stod: Jeg er syg i hovedet. Men jeg tror ikke han vidste, hvad det betød.

Vores første møde: Jeg møder op på den psykiatriske afdeling, der nu skal være mit hjem. Da jeg ikke helt ved, hvad jeg skal stille op med mig selv, beslutter jeg at slentre en tur på gangen. Det første, jeg møder, er en fuldvoksen mand. Han småsnakker med sig selv og fniser som en skolepige. Jeg tænker: Fuck mand, et sted jeg er havnet!?

Til frokost sidder han alene ved et bord og pludrer med en usynlig ledsager. Jeg tænker ved mig selv; hvem snakker den mand dog med?

Dagen går, men jeg bliver ved med at tænke på denne mærkelige mandsperson. Om aftenen efter "lukketid" lister jeg lidt rundt på gangen. Jeg kan ikke sove. Da jeg går forbi mandens værelse, hører jeg endnu engang denne pludren og hans smittende latter. Jeg kan ikke holde mine smilebånd i ro og må overgive mig til min nysgerrighed. Hvem mon denne mand tror, han snakker med?

Jeg falder i snak med en af de andre på afdelingen og vi går ud på altanen for at ryge en smøg. Her møder vi manden. Vi snakker lidt med ham. Han er træt, fortæller han, hans far har drillet ham hele natten og de har grinet så meget, at han ikke har haft tid til at sove (det må være det, jeg hørte aftenen før).

Over de næste uger lærer jeg mere og mere om hans liv. Han er gift - og ikke med en fru hvemsomhelst, nej, med selveste miss Shania Twain!

Derudover er han ejer af Microsoft. En fornem herre.

Et par dage efter sidder jeg med min søster og en veninde i fællestuen og spiller kort. En beskæftigelse, jeg bruger meget tid på. Han kommer ind for at spørge mig, om jeg har lyst til at tage til koncert i Tivolis koncertsal og høre Michael Bolton. Der ligger fire billetter til mig i døren i hans eget, konens og deres to børns (Sofia og Maria Twain) navn. Jeg takker pænt ja, og en halv time senere kommer han igen. Han har nu snakket med Michael Boltons revisor og Michael Jacksons manager og de vil mægtig gerne have os med ud at spise før koncerten på Lafontaine. Dem vil vi gerne møde. Vi takker endnu engang ja!

Dagene går og vi snakker stadig sammen. En weekend, hvor han er hjemme, har han fået den ide, at jeg skal giftes med en af medpatienterne. Og da han kommer tilbage på afdelingen søndag aften, har han allerede planlagt store dele af vores kommende bryllup.

På et tidspunkt trækker han min kommende husbond til side. Han vil lige fortælle ham om vigtigheden af gaven til bruden. Kvinder elsker ting, der skal samles. Så hans råd er at købe enten en Ikea-reol eller en legobil. Kvinder elsker bare ting, der skal samles. Min tilkommende



tager dette råd til sig. Endelig en, der har nøglen til det kvindelige sind...

Vi får begge tilbudt et job hos Microsoft som researcher og vi bliver begge lovet en bærbar computer fra US. Army... det er stærke sager.

Han kan vist specielt godt lide mig. Han synes, jeg skal forkæles, så jeg får en weekendtur til London med værelse på hotel Plaza og 10.000 kroner til at shoppe for. Det er det rene sex and the city.

Min pointe med denne beretning er, at denne utrolig kærlige og glade mand var meget syg i sindet. Men sygdommen gjorde, at hele HANS verden var perfekt og alt hvad han kunne drømme om. Han havde giftet sig med sit livs store kærlighed. Hans far besøgte ham hver aften og de grinede sammen så han knapt fik noget søvn.

Både dengang og nu har hans væsen givet mig utrolig meget at tænke over. Når ens verden er som hans, hvad er så bedst at være - syg eller rask?

Jeg har intet svar. Jeg synes alle mennesker med psykiske lidelser har ret til at få den hjælp, de har brug for. Men hvis man ikke er til nogen fare for sig selv eller andre og bare

»Han har nu snakket med Michael Boltons revisor og Michael Jacksons manager og de vil mægtig gerne have os med ud at spise før koncerten på La-fontaine. Vi takker endnu engang ja!«

er dybt lykkelig i sin vrangforestilling af verden - skal den så tages fra een?

Jeg ved det ikke. Jeg ved bare, at de spor han har sat i mig, er dybe og at han var en solstråle på afdelingen med dybt deprimerede mennesker, der ikke kunne se noget godt ved livet. ■

Katrine Fokdal bor i København og 27 år gammel. Hun er medlem af Outsiderens redaktion som skribent og - især - illustratør. Et udvalg af hendes værker kan ses på gallerifokdal.dk

**Vanskeligheder med livet?
Bor du i København?
Er du nuværende eller
tidligere psykiatribruger?**

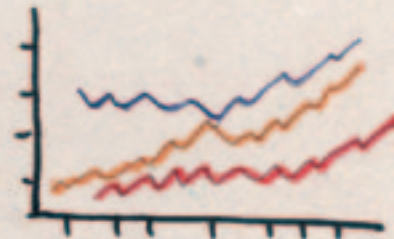
Så kan vi tilbyde dig
10 gratis samtaler med en
af vores frivillige psykologer/
psykologistuderende

Læs mere på www.sind-kbh.dk



Psykologisk rådgivning
- Sind København -

Ny fast spalte i Outsideren:
Hvad i alverden skal man mene om de normale?



Normale er *Kedelige,*
men
nødvendige

Af Julie Feilberg, førtids-
pensionist uden forpligtelser

De normale er Guds gave til samfundet. Hvis vi alle var psykisk syge, så ville alt jo gå fuldstændig i stå. Det er de normale, der er samfundets byggesten. Det er dem, der går på arbejde, genererer vækst i økonomien, betaler skatterne, så det syge mindretal kan få deres overførselsindkomster, sygepleje, botilbud, medicin. Det er de normale, der spiller rollen som vores psykiatere, pædagoger, støtte- og kontaktpersoner, socialrådgivere, hjemmevejledere, pårørende.

»Jeg trøster mig med, at de normale ikke er særlig morsomme at kende, og at det derfor kan være det samme, at de ikke vil have noget med mig at gøre.«

De normale er forudsigelige og ikke så sjældent også pålidelige. Ingen af os syge kan undvære dem helt. Alligevel krukker psykisk syge tit med, at de normale er kedelige og overfladiske. De syge oplever, at de normale støder dem fra sig, og det skaber en vis forståelig bitterhed og foragt. For jo mere normal man er, jo flere småborgerlige fordomme har man om det, der betragtes som afvigende. Mange har oplevet, at da deres sygdom brød ud, stod de normale venner og bekendte fuldkommen af. Sådan er det: Intet normalt begavet menneske, der vil sig selv det godt, kan holde ud af være sammen med en, der er psykotisk, manisk, depressiv eller borderline. Sådan nogle mennesker kan jo hurtigt blive komplet utilregnelige, snakke sort eller blive ekstremt afvisende og ubehagelige, hvis de er nede. Eller bare være totalt for meget på alle måder, hvis de er maniske. Har jeg ret?

Jeg er selv hele mit liv blevet slået oven i hovedet med, at jeg ikke var normal, at jeg var underlig, mærkelig, sær, speciel osv. Så derfor er jeg mere berettiget end de fleste til at rase over detder allestedsnærværende, omklamrende, kvælende, konformistiske normalitetsbegreb. I min verden rimer normal på kedsommelig, uinteressant, ligegyldig, fantasiforladt, personlighedsforladt, konform, fordomsfuld, småborgerlig, spidsborgerlig, indskrænket, gennemsnitlig, en grå masse af individer som man, hvis man møder en af dem, glemmer alt om, så snart vedkommende er ude af syne.

Jeg trøster mig med, at de normale ikke er særlig morsomme at lære at kende, og at det derfor kan være det samme, at de ikke vil have noget med mig at gøre. Så samtidig som jeg vil sige hurra for de normale, fordi de garanterer, at vi lever i et civiliseret samfund, så vil jeg altså også sige hurra for, at der altså også er nogle højst besynderlige, psykisk afvigende, skæve eksistenser gemt rundt omkring, nogle diagnosticerede, andre ikke. De gør, at vi unormale bedre kan trække vejret i et ellers alt for strømlinet, ensrettet samfund, og ikke behøver af føle os helt så mutters alene med os selv. Så derfor er jeg stolt af at være en del af dette blad, fordi det er et fristed og åndehul for nogle meget mærkelige og særegne mennesker, uden for hospitalerne og botilbudene. ■

Julie Feilberg er 33 år og bor i lejlighed på Amager. Hun har to naboer, hvoraf den ene måske er buschauffør. Fremover vil vi bringe vi flere bud på, hvad de normale bidrager med til samfundet. Red.

HØJSKOLEN

en bro til livet

bo, undervisnings- og
udviklingsmiljø for mennesker med
en sindslidelse

DIT LIV ER EN FORTÆLLING VÆRD SENSOMMERKURSUS DEN 4. – 10. SEPTEMBER 2011

Oplev gode fortællere og oplægsholdere belyse "Dit livs fortælling" gennem bl.a. myter, eventyr, film, sange, musik, humor og litteratur.

Få også mulighed for at samtale om det hørte, samt fortælle fra dit eget liv og arbejde med intuitiv maling og deltage i naturvandringer.

Nyd sund og velsmagende kost og oplev glæden ved fællesskabet med ligesindede.

Læs nærmere om kurset, priser, tilmelding mv. og om selve højskolen på
www.hojskolen-enbrotillivet.dk

Læs også om Nytårskursus 2011
samt Forårs- og Sommerkurser 2012

Sted: Inspirationscenter Maribo
www.inspirationscenter.dk
Hunseby Kirkevej 13 – 4930 Maribo

Oplysninger og spørgsmål:
kontakt højskolens leder Ronald Risvig
Telefon 23 32 96 13
eller ronald-risvig@hotmail.com



Inspirationscenter
Maribo

Curlingbørn passer ikke ind nogen steder

Af Svend Balle, indenrigsreporter

Den lidt underlige idrætsgren curling med isblokke og en fejekost har givet navn til en gruppe unge. De er blevet passet og plejet så meget af deres forældre, så de aldrig rigtigt har lært at tage ansvar for deres eget liv. Derfor kan det gå galt på et tidspunkt.

- De her curlingbørn er slet ikke forberedt til voksenlivet. Og når de så oplever krav, kan de slet ikke klare det.

Sådan fortæller en socialpsykiatrichef om de unge, han i dag møder med ondt i sindet. Det gør han til en rapport, som er lavet af Dansk Sundheds Institut (DSI) i marts måned i år. Og han fortsætter:

- Vi møder dem typisk, når de falder fra deres uddannelser, og hvis de ikke bliver hjulpet op på hesten igen, så ender de måskeovre hos mig på en førtidspension.

Antallet af unge, der opsøger psykiatrien, er ifølge rapportens tal stigende med ca. en fjerdedel. Det er ikke til at se, hvor mange af dem, der er curlingbørn. Nogle mener, at det kendetegner hele generationen, andre at det kun er en ud af ti. Under alle omstændigheder løber tallet op i mange tusinde.

For (lidt) syge

Problemet omkring de unge er, at de ikke passer ind i systemet. De er tit ikke syge nok til at blive indlagt, men til gengæld for syge til at bestride et normalt job.

Mange af dem har lettere lidelser, depression, angst, personlighedsforstyrrel-

ser, som de ikke kan blive indlagt for. Kommunerne skal aktivere dem, som ikke har fået en pension. Resultatet er, at en stor del havner i jobcentret, som ikke ved, hvad de skal gøre ved dem. Her mener man, at der findes en del, som endnu ikke har fået stillet en diagnose.

En del af de unge oplever desuden, at samfundet mangler ressourcer til at tage sig af dem, når det begynder at brænde på. F.eks. er manglen på sengepladser så akut, at mange bliver afvist, når de henvender sig til et hospital for at blive indlagt og få behandling.

- Vi skal stille op nogle flere skæve tidspunkter end tidligere. Vi har brug for meget døgnbemanding og flere akuttilbud og døgntilbud, fortæller en socialpsykiatrichef.

Mister hel generation

Når de unge får det bedre, er den imidlertid også gal. Mange unge siger ifølge rapporten nej tak til de tilbud, som de finder rundt omkring, lige fra værested med kaffe til idræt og madlavning. De vil bare være sammen med de normale. Eller de vil have, at kommunen bare finder en psykolog, så de kan få det bedre. Til det at være curlingbarn hører det at stille krav. Men hvorfor ikke?

Bag dem står forældre, som hele tiden har fundet den bedste børnehave, skole og meget andet. De unge burde have det godt. Men det har de ikke.

Chefen for et kommunalt jobcenter tegner det dystert:

- Det er, som om de massive problemer er rykket ned ad aldersstigen. Det er jo katastrofalt i et samfundsperspektiv, vi mister en hel generation. ■

Læs mere i rapporten om opgavefordelingen i kommunerne, som kan findes på www.dsi.dk

VI VED HVOR SKOEN TRYKKER

OUTSIDEREN

Vi vil dømmes...

Outsideren er Danmarks **eneste** landsdækkende tidsskrift om psykiatri, der **ikke** er skrevet af behandlere, journalister eller forskere.

Bag hvert ord står et menneske, der har lært psykiatrien at kende på **den direkte måde**. Ved at være skizofren. Eller psykotisk. Depressiv. Manisk. Paranoid. Befinde sig der, hvor livet kan være en **daglig kamp**, og det vigtigste er at tro på, at det hele nytter.

I Danmark udkommer en masse udmærkede tidsskrifter, der taler **på vegne** af den ene eller anden minoritetsgruppe. De har det til fælles, at de stort set skrives af mennesker, der ikke har prøvet tilstanden **på egen krop**.

Ikke et ondt ord om det. Men på Outsideren har vi altså valgt at gøre det på en anden måde. At være totalt uafhængige af politiske og økonomiske interesser. At lade **erfaringerne** sidde ved tasterne.

Er det **naivt**? Eller kan det bruges til noget? Døm selv. Læs os.

5 numre for kun
99 kroner - abonner nu!

Brug girokortet!

Overførsel fra kontonummer		Danske Bank		GIRO INDBETALING		KVITTERING	
Indbetaler		Beløbsmodtagers kontonummer og betegnelse		Beløbsmodtagers kontonummer og betegnelse		Check og lignende accepteres under forbehold af, at Danske Bank modtager betalingen. Når De betaler kontant på et posthus med terminal, er det kun posthusets kvitteringstryk, der er bevis for, hvilket beløb De har betalt.	
16 67 22 46		16 67 22 46		16 67 22 46			
Outsideren		Outsideren		Outsideren			
Bragesgade 10, 1. sal		Bragesgade 10, 1. sal		Bragesgade 10, 1. sal			
2200 København N		2200 København N		2200 København N			
Meddelelser vedr. betalingen kan kun anføres i dette felt.		Underskrift ved overførsel fra egen konto		Post Danmarks kvittering			
☐ Gave til foreningen: kr. _____							
☐ Privatabonnement, 5 numre: kr. 99,-							
☐ Institutions-/virksomhedsabonnement, 5 numre: kr. 375,-							
Ønsker 1 / 5 / 10 eksemplarer pr. gang: _____							
Kroner _____ Øre _____		Betalingsdato _____ eller _____ Betales nu _____		Gebyr for indbetaling betales kontant		Kroner _____ Øre _____	
Til maskinel aflæsning – Undgå venligst at skrive i nedenstående felt		Dag _____ Måned _____ År _____ Sæt X _____		4030S 2009.05 DB 759-26654			

+01<

+16672246<

Uden Kærlighed

Dette lille essay blev skrevet for nitten år siden, hvorefter forfatterinden glømt alt om dets eksistens. Hun var dengang 25 år gammel og et sted mellem himmel og helvede. For nyligt blev det fundet i en flyttekasse af pap, der havde stået uåbnet i alle årene.

Af Gunver Sørensen

Jeg kan godt leve uden kærlighed. Jeg bliver blot et andet menneske end en der får kærlighed. For ca. to generationer siden døde en gruppe tyske spædbørn, fordi de hverken fik åndelig eller fysisk kærlighed. Sådan fortælles det. Slemme kan det gå for nogle. Andre har overlevet gennem tiderne.

Jeg kan godt forestille mig et samfund, hvor kærligheden ikke er sædvanlig. Et sådant samfund ville bestå af mennesker, der er intolerance, egengode, skråsikre og uengagerede. Et sådant samfund kan godt fungere og køre på skinner. Men måske vil hjulene være kantede. Jeg kan da heldigvis også godt forestille mig et menneske og et samfund i kærlighed. Og det er da langt det rareste.

I et sådant samfund vil man tage ansvar for hinanden. Man vil forstå, at går det ens medmenneske dårligt, kunne man måske med sin væremåde hjælpe til at det gik anderledes. Man vil forstå, at man lever i en familie, hvor hver enkelt menneskes mulighed bedrer hele familiens muligheder.

I kærlighed vil man have et mål, og arbejde mod det uden at give op. I kærlighed vil man forstå mange sammenhænge, som man uden kærlighed ikke kan se. I kærlighed er der rum for tilgivelse. I kærlighed er andre ikke mere værd end én selv. ■

Gunver Sørensen er netop fyldt 45 og bor i Roskilde

Ryd op efter jer!

Af Anne Marie Rafferty,
udenrigsreporter, pædagog, mor

Nu jeg været ude og rejse igen - og der er noget, der undrer mig. Måske er det fordi jeg bor på Vesterbro tæt op ad Istedgade, rimeligt tæt på Mændenes hjem og drukkenbolte og hjemmeløse og de der samler flasker og de udskudte og de underlige med et anderledes sind...

Jeg har rejst i Spanien, USA, Tyrkiet og sidst været i Paris - men hvor ser jeg fleste hjemmeløse og udskudte sjælevandrere? Jeg ser dem i min egen by, i København. I Paris lå nogle hjemmeløse og sov på bænker i metroen, men de fyldte ikke bybilledet som i København. Antallet af underlige og drukkenbolte var heller ikke stort.

Og så er der rent i Paris! Hver morgen vasker de fortorvs-renderne og der er rent i metro'en og på gaderne - jeg var total forbavset. Også i New York er der mere rent end jeg er vant til - jo, jeg så lidt skrald hobe sig op hist og pist derovre, men alt i alt må jeg til min ærgelse konstatere, at København er den mest beskidte by.

Jeg kan blive ved; Malaga var turistet af h.. til, men meget rent, ja, selv i Tyrkiet er der mere rent mange steder. Så derfor, København, hvad sker der med dig? Er det de unge uansvarlige mennesker, der sviner mest - er vi uopdragne, har ikke lært at rydde op efter os og benytte skraldespandene, er vi et ligeglad folkefærd eller hva? Jeg skammer mig ihvertfald over det at være Københavner, og både som mor og pædagog prøver jeg at være en rollemodel for mine unger og lære dem nogle gode dyder om rengøring og ordentlighed.

Det er det, der undrer mig: hvorfor kan vi ikke gøre rent? Og hvorfor syner de hjemløse så meget i gadebilledet? ■



Støtte- og kontaktCentret



Et tilbud til sindslidende i København
- gratis og anonymt

Aftenrådgivning

Åben for telefonisk kontakt
Søndag-torsdag, kl. 16-22.
Vi tilbyder almen menneskelig rådgivning.
Personlig henvendelse direkte fra gaden.

Café 24

Åben alle årets dage, man-lør 15-21
Søn- og helligdage mellem 10 - 21.
Se dagens menu på www.skcdk.dk

Linnésgade 24, 2
1361 København K
Telefon: 33 14 98 41
Mail: skcdk@sof.kk.dk
Web: www.skcdk.dk

OUTSIDEREN

Bragesgade 10, 1.

DK-2200 København N

www.outsideren.dk

Email: redaktion@outsideren.dk



POST

B

PP

DANMARK

STATISTIKKEN SIGER, AT EN UD AF FIRE PERSONER LIDER AF EN ELLER ANDEN FORM FOR PSYKISK SYGDOM. **TÆNK PÅ DINE TRE BEDSTE VENNER.** HVIS DE ER OKAY, SÅ ER DET DIG.



OUTSIDEREN

